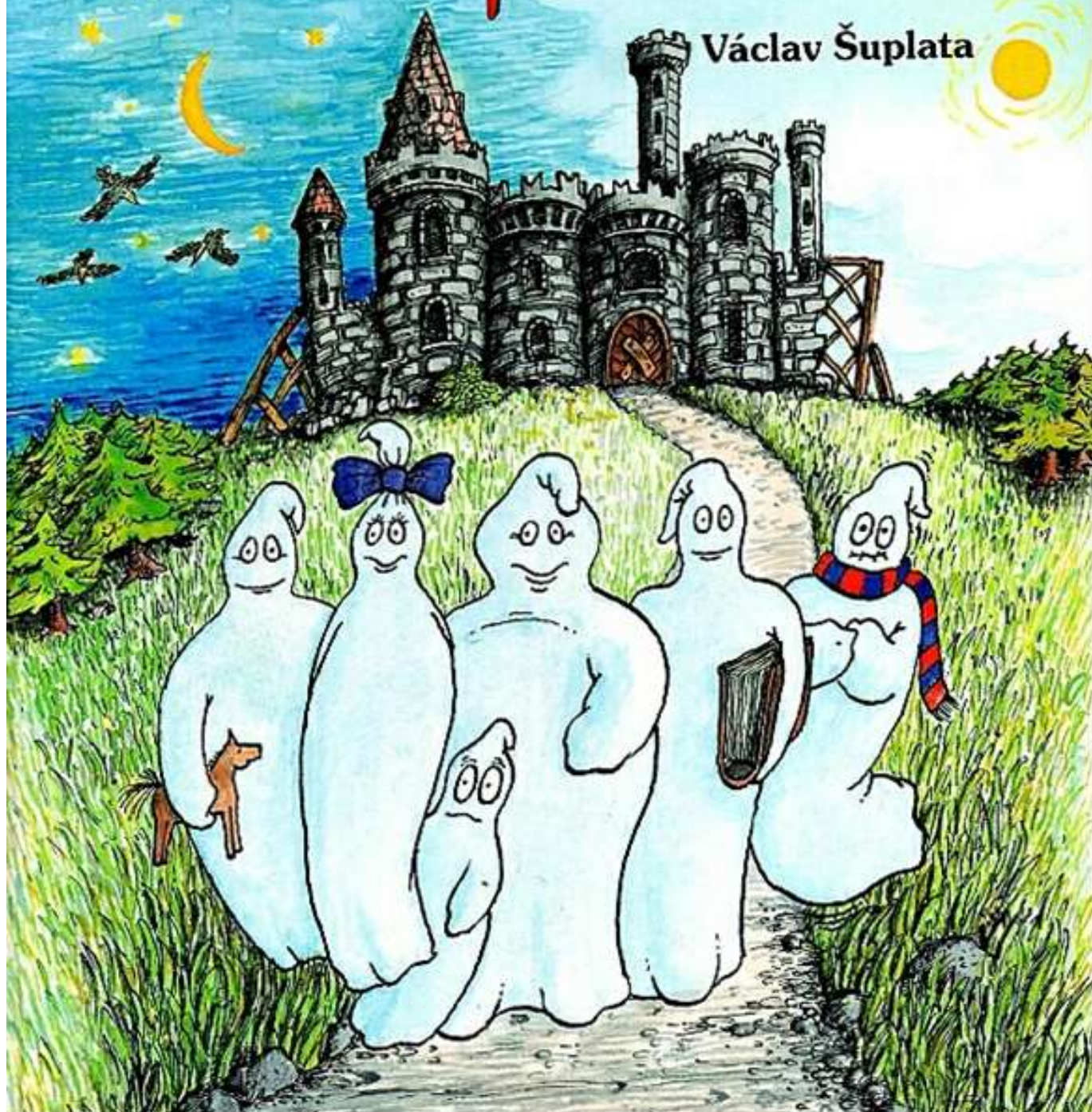

S DUCHMI JE VŽDY VESELO

Václav Šuplata

Aj duchovia sa vedia báť

Bol príjemný jarný večer. Slniečko už požíčalo oblohu veľkému, žiarivému mesiacu, a samo si išlo oddýchnuť kamsi za hory.

Z tmavej oblohy veselo žmurkali prvé hviezdy na každého kto sa na ne pozrel, a mestečko nazývané Mestečko sa chystalo na pokojný nočný spánok.

To mestečko sa naozaj volalo Mestečko, lebo to nebolo ani mesto, ani dedina, tak aby sa to ľuďom nepletlo, nazvali si svoje mestečko jednoducho Mestečko a hotovo; alebo aj bastafidli (to je to isté, ako "a hotovo", ale po cudzinsky).

Na kopci hneď pri Mestečku stál kedysi krásny hrad, no zostala z neho už len zrúcanina, ktorá sa pomaly rozpadávala.

Pri svite mesiaca, napríklad ako v ten večer, vyzerala však silueta rozbitého hradu naozaj strašidelne, a veru by sa v takej chvíli do hradu neodvážili ani mnohí dospeláci, hoci stále hovoria, že strašidlá neexistujú. Pch! My vieme svoje!

A práve toho večera, práve vo chvíli, keď malá Nika, v dlhej nočnej košielke a s veľkým plyšovým macom pod pazuchou, dávala svojmu ockovi pusu na dobrú noc, ozvalo sa nesmelé zaklopanie na dvere ich domčeka.

Nika bola malé sedemročné dievčatko, a jej ocko bol spisovateľ, ktorý písal veselé rozprávky pre deti. Nuž možno práve preto sa klopanie ozvalo práve u nich.

Obaja sa prekvapene pozreli smerom k dverám, potom na seba, pokrčili plecami, a išli otvoriť; lebo keď niekto klope na dvere, znamená to, že je niekto za dverami, a chce aby ste ich otvorili. Ono je to tak už od čias kedy vymysleli dvere.

Spisovateľ otvoril a prekvapene hľadel pred seba. V tej chvíli vyzeral, že takto bude pozeráť už navždy. Nika, vyzerala rovnako. Jediný, kto sa v tej chvíli nečudoval, bol Nikin maco. Možno preto, že bol plyšový, a plyšovní macovia sa asi nečudujú ničomu.

Pred dverami stála... vlastne sa len tak vo vzduchu vznášala, skupinka malých duchov.

Neboli to žiadne ufúľané a otrhané strašidlá, ale naozajstní duchovia v bielych plachtách, s veľkými čiernymi očami, a bolo ich šesť.

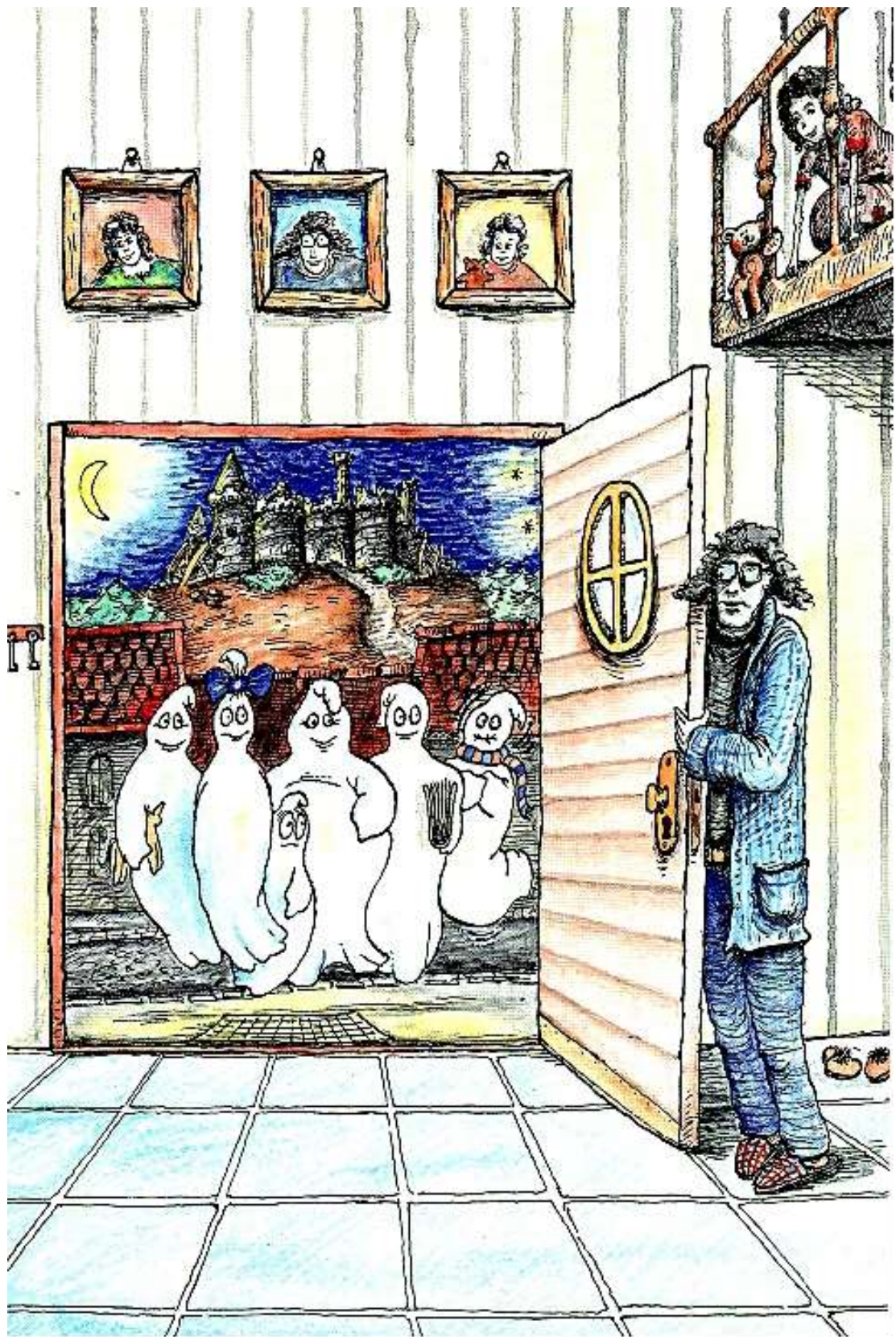
Duch stojaci vpredu mal na hlave veľkú modrú mašľu, takže bolo hneď vidieť, že to nie je dúšik, ale duška.

Spoza nej nesmelé vykúkal malý duch, ktorý mal najväčšie oči zo všetkých. Ten vedľa mal zas najväčšie bruško, a bolo na prvý pohľad vidieť, že zo všetkého na svete má najradšej raňajky, obed a večeru a ešte je rád, keď si medzitým môže niečo zajesť.

Ďalší držal pod pazuchou akúsi starú, hrubú knihu, a hľadel veľmi zamyslene.

Vedľa neho bol neveľký dúšik, ktorému bola očividne zima, a závistlivo pozeral na spisovateľov teplý župan.

A úplne na kraji stál malý duch, ktorý sa len milo usmieval.

Duška s modrou mašľou ukázala za seba, smerom k zrúcanine starého hradu, ktorého silueta sa vo svite mesiaca črtala na neďalekom kopci, a nesmelo povedala:

„My sa tam sami bojíme.“

Po chvíli, akoby duchovia usúdili, že sa na nich rozprávkar vynadával už dosť, nehlučne vplávali do vstupnej haly a zostali stať uprostred.

Spisovateľ však ďalej hľadel do prázdnej tmy pred dverami. Napokon predsa len dvere pomaly zatvoril, a bolo počuť, ako sám sebe hovorí:

„No nič. Ráno až sa zobudím, bude všetko v poriadku. Zdá sa, že by som si mal konečne oddýchnuť.“

Otočil sa, na duchov sa ani nepozrel, len Niku, pohladil po vlásokoch a povedal:

„To sa budeš čudovať, keď ti zajtra vyrozprávam, čo sa mi snívalo.“

Vošiel do spálne, a tak ako bol, si ľahol do postele. Ani papuče si nevyzul. Veď aj načo; bol presvedčený, že aj tie sa mu len snívajú.

Nika len pokrútila hlavou, s úsmevom sa pozrela na duchov.

„Môjho tatina sa báť nemusíte. Napísal o duchoch už niekoľko pekných rozprávok, no ešte nikdy žiadneho naozajstného ducha nevidel,“ povedala a ukázala na dvere na konci chodby:

„Poďte do mojej izbičky! Musíme vymyslieť, kde budete bývať.“

Nikina izba bola presne taká, aká má správna detská izba byť. Bola tu posteľ, stôl, polička s knihami, i skriňa, ale hlavne bolo všade plno hračiek.

Duchovia najprv len opatrne nazreli cez otvorené dvere, no v okamihu boli v izbičke ako doma.

Nika stála pri okne a pobavene ich pozorovala.

V mysli dávala každému nejaké meno. Také, o ktorom si myslela, že sa mu najlepšie hodí.

Duška sa so záujmom prehrabovala v šatách pre bábiky. Niektoré si so smiechom prirovnávala a obzerala sa v zrkadle.

Tlstuško bol nadšený malou, hračkárskou kuchynkou, ktorá stála v kúte. Nazeral do hrncov i do rúry na malom sporáku.

Hrajko sedel obklopený autíčkami, loptami a všelijakými hračkovými vecami, a nevedel s čím sa má hrať skôr.

Zimuško sa okamžite zababušil do deky, ktorá ležala na posteli, a potom si s údivom prezeral farebné fixky a ceruzky na stole. Každú musel vyskúšať, kým nepočarbal celý papier.

Mudroško zabudol na celý svet len čo zbadal policu s knihami. Vyberal jednu za druhou, listoval v nich, s úžasom si prezeral farebné obrázky, a občas sa vážne začítal.

Nika sa však najviac smiala na dúšikovi, ktorému dala meno Bojuško. Bol to ten, čo mal zo všetkých najväčšie oči. On ich mal také veľké od strachu. Báł sa stále a všetkého. Do izbičky vošiel ako posledný, a opatrne sa obzeral navôkol. Keď zbadal veľkého plyšového medveďa sediaceho na zemi, vystrašene zapištal, a v okamihu vletel pod posteľ.

Nika sa rozosmiala, na čo Bojuško opatrne vyzrel spod postele, a tváril sa dosť urazene.

„To je len môj plyšový maco. Ten ti nič neurobí,“ vysvetlila Nika a zobrala maca do náručia, aby jej Bojuško uveril.

Hrajko, sediaci medzi hračkami, len nechápavo pokrútil hlavou, a kývol na Bojuška. Ten opatrne vyliezol spod postele, nedôverčivo sa pozrel na maca v Nikiných rukách, a podišiel k Hrajkovi.

„Pozri aká je krásna!“ usmial sa Hrajko, a podal Bojuškovi veľkú žmurkáciu bábiku.

Bojuško si opatrne a neisto obzeral bábiku ležiacu v jeho náručí. Napokon však pochopil, že je to naozaj len veľká, spiaca bábika, ktorej sa vôbec nemusí báť, a konečne sa usmial. Chcel bábiku postaviť na zem, aby sa s ňou mohol poprechádzať, no vo chvíli, keď bábiku otočil, tá zrazu otvorila svoje veľké modré oči a povedala: „MAMA“. Tak veľmi sa Bojuško ešte nikdy nezľakol.

Zapištal, zahodil bábiku, a v okamihu bol zas pod posteľou, učupený v najtmavšom kúte.

Nika bezradne pokrútila hlavou, kľakla si k posteli, nazrela pod ňu, a s úsmevom kývla na ducha, aby vyliezol von.

Bojuško len veľmi opatrne a nedôverčivo vyzrel spod postele, a udivene pozeral, keď mu Nika ukazovala, ako hovoriaca bábika vlastne funguje, a že sa jej naozaj netreba vôbec báť.

Keď Nika videla Bojuškov ustrašený pohľad, len si vzdychla a zašomrala sama pre seba:

„Kto to kedy videl, také bojazlivé strašidlo?!“

V tej chvíli sa vo dverách izbičky objavil Nikin otecko, ktorý si po chvíli ležania na posteli myslel, že sa už zobudil. Keď však zbadal hrajúcich sa duchov, len mávol rukou a zašepkal Nike:

„Práve som ti chcel povedať, čo sa mi snívalo, ale vidím, že tebe sa sníva to isté.“

Nika chytila otecka za rukáv, a veselo sa usmiala:

„Ale nám sa nesníva, tatinko. Toto sú naozajstní duchovia.“

„Strašidlá ani duchovia neexistujú,“ povedal dôrazne spisovateľ.

„Tak týmto to zabudol niekto povedať, a preto sú,“ povedala pokojne Nika.

„Tak im to povedz ty,“ navrhol otec.

„Ako môžem niečomu, čo je, povedať, že nie je?“ opýtala sa prekvapene Nika a dodala: „Oni sú, a potrebujú našu pomoc.“

„Už som pomáhal mamičkám s kočíkmi do autobusu; starým ľuďom s ťažkými taškami; ale že by som mal pomáhať duchom, to by mi ani vo sne nenapadlo.“

„Veď ti vravím, že to nie je sen. A hlavne treba pomôcť tomuto bojazlivému,“ ukázala Nika na Bojuška, ktorý opatrne vykúkal spod postele.

Spisovateľ odovzdane pokrčil plecami, akoby chcel povedať "Mne už je všetko jedno", a spýtavo pozrel na dcérku:

„Čo mám urobiť?“

Nika sa tajomne usmiala:

„Poď so mnou, všetko ti vysvetlím.“

Zobrala otca za ruku a zaviedla ho do pracovne. Duchovia za nimi len zvedavo pozerali.

„Bojuška môže vyliečiť len to, keď zistí, že sa ho niekto bojí. Myslím, že potom sa konečne prestane báť,“ povedala Nika, keď ju už Bojuško nemohol počuť.

„Bojuška? On už má aj meno?“ začudoval sa spisovateľ. „A čo mám teda robiť?“

„Musíš sa ho zľaknúť.“

„Prosím???“

„Ja ho pošlem za tebou do pracovne, aby ťa poriadne vystrašil, a ty sa ho musíš báť. Teda akože; aby si Bojuško začal veriť.“

„Tak dobre. Pošli toho Bohuška... či Bojčuška, ja sa ho budem báť, a ty mi za to sľúbiš, že keď sa vráti mamička, a všetkých nás konečne zobudí, tak jej nepovieš, čo sa nám snívало, lebo si bude myslieť, že sme sa zbláznili; dobre?“

„Neboj sa. Mamička sa o duchoch aj tak nesmie dozvedieť, lebo by sa zbláznila ona sama,“ prikývla cháпavo Nika.

Otecko si síce pomyslel, že keby sa mamička zbláznila, tak by v tomto dome aspoň nebol jediný, ale nepovedal nič, a ako sľúbil, sadol si za svoj pracovný stôl, aby počkal na ducha, ktorého sa mal báť.

Nika nadšene vbehla do izbičky a zavolala k sebe Bojuška.

„Môj tatino je teraz vo svojej pracovni,“ šepkala mu tajomne do ucha. „Pôjdeš za ním, a poriadne ho vystrašíš! Nenápadne sa k nemu prikradneš, a nečakane urobíš na neho HU!“

„Čo na neho urobím?“ opýtal sa prekvapene Bojuško.

„HU, alebo BUBUBU! Urob čo sa ti zdá strašidelnejšie?“

„Tak radšej HU, to je kratšie,“ povedal neisto duch, a rovnako opatrne vyšiel z izbičky.

Pre ducha nie je nič jednoduchšie, ako vojsť niekam nečujne ako duch, a tak sa to podarilo aj Bojuškovi, keď vošiel do spisovateľovej pracovne, a rovnako potichu sa mu postavil za chrbát.

Spisovateľ sedel za stolom a písal na stroji.

Bojuško sa nadýchol, a tíško, opatrne, povedal: „Hu!“

Spisovateľ sa ani neobzrel, a pokojne písal ďalej.

Bojuško sa nespokojne zamračil, odkašlal si a trochu hlasnejšie, ale rovnako nespokojne povedal: „HU!“

Spisovateľ prestal písať, pomaly sa otočil na Bojuška, chvíľu na neho hľadel a zrazu urobil:

„BAF!!!“

Bojuškovi viac nebolo treba. Zapištal, a ako najrýchlejšie vedel, vyletel z izby.

Spisovateľ nechápavo pokrútil hlavou, a pokračoval v písaní.

Vystrašený Bojuško sa tak veľmi zľakol, že nevládal ani doletieť do detskej izby a schovať sa pod posteľ. Udychčaný si sadol na chodbe na zem, a oprel sa o stenu. Ani sa nevedel rozhodnúť na koho sa má vlastne hnevať; či na spisovateľa, alebo na seba.

V takom hneve i zamyslení si Bojuško vôbec nevšimol, že vo vchodových dverách zaštrkotal kľuč, a dnu vošla Nikina mamička. Nepočul ju, ani keď sa v predsieni prezúvala do papúč, ba nepočul ju, ani keď zavolala:

„Už som doma! Kde ste kto?“

Zbadal ju, až keď vyšla po schodoch, a z ničoho nič sa objavila na chodbe.

V tom momente obaja zdúpneli. Mama si nechápavo prezerala ducha, ktorý sa na ňu rovnako mlčky a zarazene pozeral.

Boli by sa tak na seba pozerali asi veľmi dlho, nebyť toho, že Bojuško zrazu vystrašene žmurkol svojimi veľkými očami.

V tom momente dokonca aj obyvatelia susedných domov vedeli, že je už mamička doma. Tak hádam ešte nikto nikdy vystrašene nevykrikol.

A neprestávajúc kričať, bežala mama rovno do pracovne za spisovateľom.

Bojuško najprv prekvapene pozeral, no potom sa hrdo postavil, a rovnako hrdo vošiel do Nikinej izbičky.

„Počuli ste, ako sa ma zľakla?“ opýtal sa namyslene.

Nika nielen počula mamin krik, ale hneď aj pochopila, čo všetko sa ešte len môže stať.

„Schovajte sa! Rýchlo!“ prikázala duchom.

A tí veru nerozmýšľali ani chvíľu. Schovali sa, kam sa dalo. Do skrine, pod posteľ, za dvere. Tlstuško zrazu zistil, že sa už nikam nezместí, tak sa schoval aspoň za veľkého plyšového maca.

Jediný, kto sa nesnažil nikam schovať, bol namyslený Bojuško. Stál si len tak vo vzduchu, hrdo sa opieral o hlavu medveďa, a posmešne pozeral na svojich schovávajúcích sa kamarátov.

Nika ho schytila do náručia v poslednej chvíli. V tom momente sa vo dverách do izbičky objavili obaja Nikini rodičia.

„Pozri, Nika, už sa nám sníva aj mamička,“ povedal pokojne spisovateľ, ktorý stále neveril, že to všetko je pravda.

„Čo to je???“ kričala mama a ukazovala na Bojuška v Nikiných rukách.

„To je duch,“ odpovedal pokojne spisovateľ.

„To je moja nová hračka, ktorú mi kúpil tatinko,“ vysvetlila rýchlo Nika.

„Hej?“ začudoval sa spisovateľ, no potom si pomyslel, že vo sne je možné všetko, a tak len súhlasne prikývol.

„Nerobte si zo mňa žarty!“ hnevala sa nechápajúca mama, a znovu ukázala na Bojuška. „Pýtam sa, čo to je!“

„Veď vravím,“ bránila sa Nika. „Moja nová bábika. Pozri!“ a obrátila Bojuška na chrbát.

Malý duch bol už znovu taký vystrašený, že našťastie pochopil čo od neho Nika chce, a tak rýchlo zatvoril oči. Keď ho Nika zas postavila, otvoril oči, a snažiac sa napodobniť hlas bábiky, povedal:

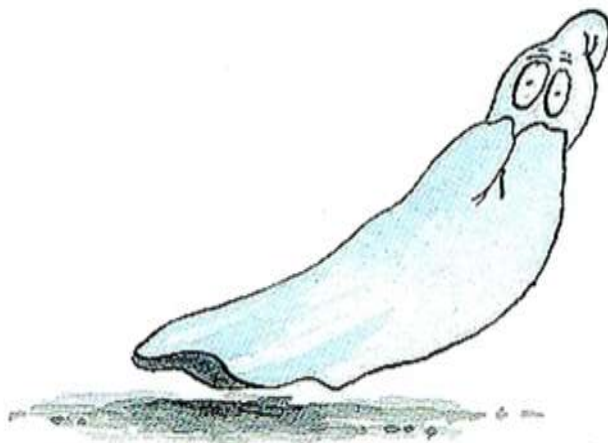
„MAMA“

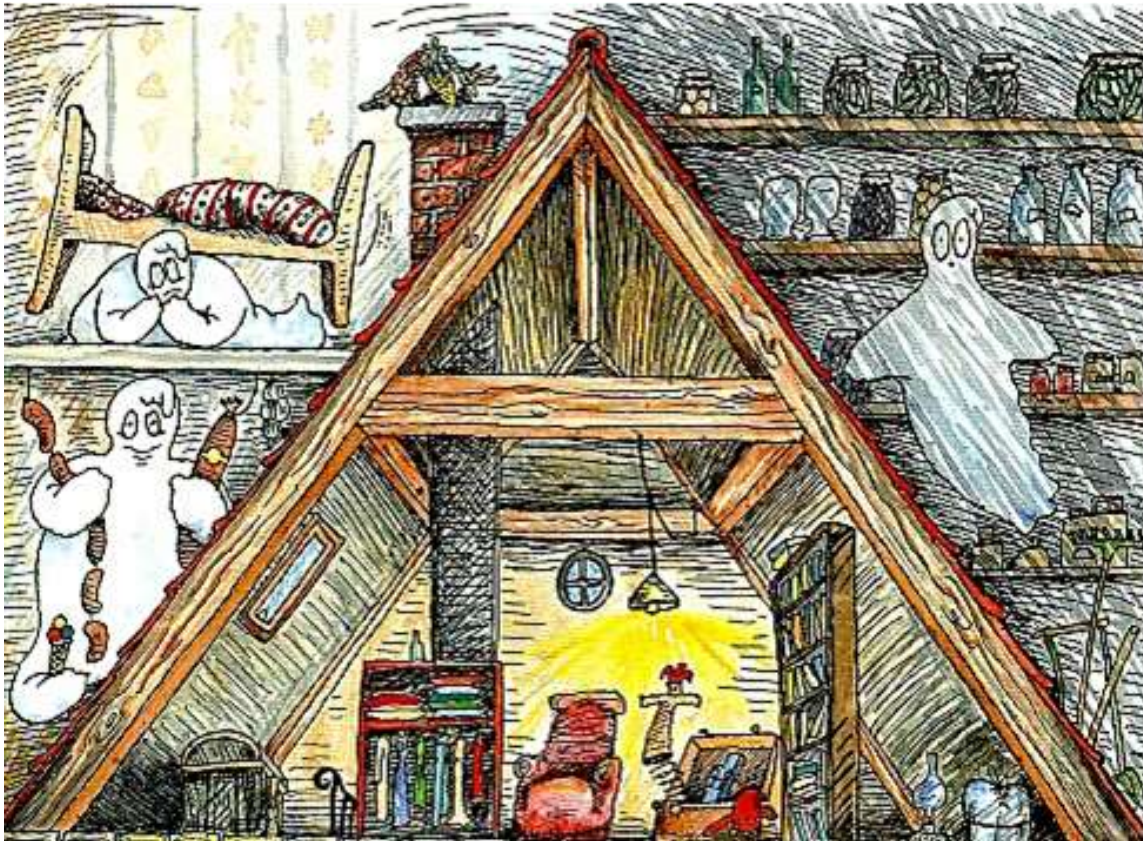
Spisovateľ síce stále ničomu nerozumel, ale zdalo sa, že ho to ani veľmi netrápi.

Nikina mama chvíľu nedôverčivo pozerala, no napokon len pokrútila hlavou, vzdychla, mávla rukou, a pobrala sa do kúpeľne dať si na čelo studený obklad.

Nikin ocko povedal len:

„Idem si ľahnúť. Čím skôr sa zobudím, tým skôr bude doma zas pokoj,“ a už ho ani neprekvapilo, že malý duch v Nikinom náručí sa na neho milo usmial a sprisahanecky žmurkol jedným okom.

Aj duchovia sa radi hrajú

Nika veľmi rýchlo pochopila, že ak budú duchovia bývať v jej izbičke, mama ich čoskoro objaví, a o tom, čo by sa dialo potom, radšej ani neuvažovala.

Hneď na druhý deň, keď zostala s duchmi doma sama, lebo boli práve jarné prázdniny, začala rozmýšľať, kde by jej noví kamaráti mohli bývať, tak aby ich mama nenašla.

„Tak by sme mohli bývať u teba pod posteľou,“ navrhol Bojuško.

„A ja čo?!“ ohradil sa namosúrene Tlstuško, ktorý sa pod Nikinu posteľ nezmestil. „Najlepšie by bolo, keby sme mohli bývať v chladničke,“ dodal ešte zasnene.

„Myslíš ty niekedy aj na niečo iné ako na jedlo?!“ nahnevala sa Duška.

„Áno!“ urazil sa Tlstuško, „Napríklad, keď myslím na zmrzlinu.“

„A čo keby ste bývali v pivnici? Tam chodí len tatino,“ uvažovala Nika.

„Ani za celý svet!“ krútil Bojuško hlavou, div mu neodpadla. „V pivnici straší!“

„Kým tam nebývame my, tak tam nestraší,“ usmial sa Mudroško.

„Ale keď tam budeme bývať, tak tam strašiť bude, a ja sa budem báť,“ nedal sa Bojuško, a pre istotu radšej hneď vliezol pod posteľ.

„Už to mám!“ zvolala Nika veselo. „Budete bývať na povale. Tam nestraší, je tam teplo, sú tam knihy, ktoré sa už tatinovi nezmestili do knižnice, je tam skriňa so všakovakými šatami, a je tam aj starý veľký kufor plný hračiek, ktoré sa už mne nezmestili do izbičky.“

„To je najlepšia povala na svete!“ zvolali nadšene všetci duchovia.

Teda všetci vlastne nie. Tlstuško sa nespokojne zamračil, a zahundral:

„Ale na jedenie tam nie je nič!“

„Neboj sa,“ zasmiala sa Nika. „Ja ti budem niečo na jedenie nosiť. A keď nebude nikto doma, môžeš chodiť do kuchyne.“

Na povale sa duchom naozaj páčilo. Bolo tam všetko, čo Nika povedala, a ešte tam bolo aj dosť miesta na hranie i schovávanie.

Ak niekto náhodou nevie, tak schovávačka je najobľúbenejšia hra všetkých duchov na svete.

Veď Hrajko hneď aj natešene volal:

„Kto dnes žmúri?“

„Ja,“ povedal opatrne Bojuško. „Ale nesmiete na mňa robiť HU; dobre?“

„Neboj sa,“ povedal nadšený Hrajko, a už sa obzeral, kam by sa schoval. „Koho nájdeš posledného, ten je kráľom schovávačky.“

„Naši sa vrátia až večer, tak sa môžem hrať s vami, a môžeme sa schovávať po celom dome!“ zakričala veselo Nika, a spolu s ostatnými duchmi vybehla z povaly.

Tlstuško sa schoval hneď za dvere, aby nemusel chodiť ďaleko, a neudychčal sa. Zimuško sa schoval do krbu. Duška medzi staré kabáty v skrini. Mudroško za veľkú knižnicu v hale. Nika pod posteľ vo svojej izbičke.

Len Hrajko stále nevedel, kam sa rýchlo skryť, a navyše tak dobre, aby ho Bojuško nenašiel, a aby sa tak stal kráľom schovávačky.

„Už viem, kde ma Bojuško určite hľadať nebude,“ napadlo mu zrazu, a hneď aj letel do pivnice.

Chvíľu sa obzeral, kam sa schová, pre prípad, že by sem Bojuško predsa len nazrel. Až napokon zbadal, čo hľadal.

V kúte miestnosti bola veľká kopa uhlia, ktoré zostalo zo zimy. Pre ducha nie je vôbec ťažké vliezť medzi uhlie, a tak Hrajko ani chvíľu neváhal.

„Idééem!“ ozval sa z povale Bojuškov hlas a Hrajko sa medzi uhlím len spokojne uškrnul.

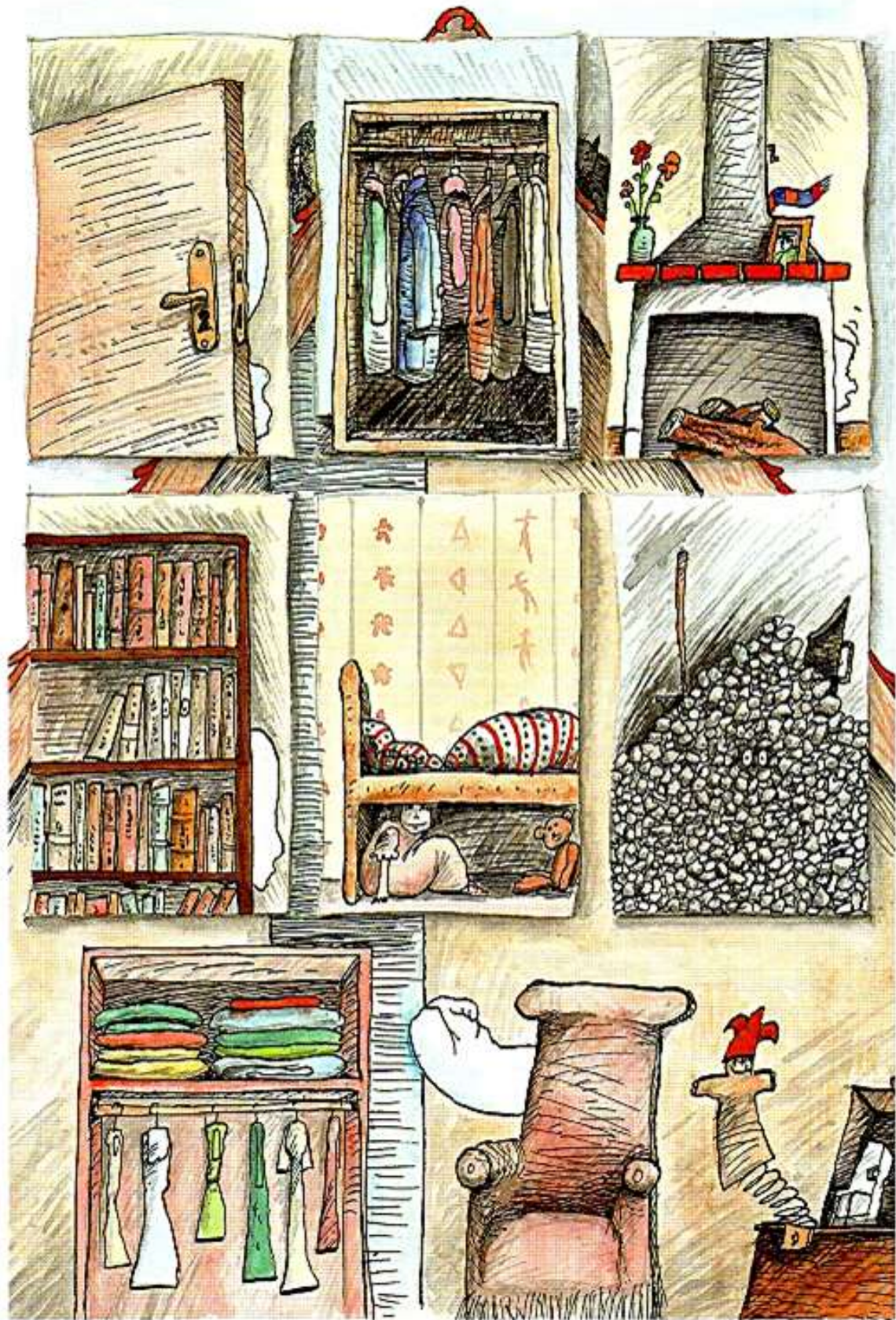
Bojuško poletoval sem a tam, nazeral do všetkých kútov a skrín, až napokon našiel všetkých, a nadšene vždy kričal:

„Vidím ťa Tlstuško! Tu si Mudroško! Mám ťa, Nika!“

A keď už našiel aj Dušku schovanú v starom kabáte, a Zimuška za krbom, začali mu všetci pomáhať hľadať Hrajka. No márne. Akoby sa po ňom zem zľahla.

Napokon uznali, že je naozaj schovávačkový kráľ, a začali na neho volať:

„Hrajko, už sa môžeš ukázať. Si jediný, koho Bojuško nenašiel!“

„Tak dobre, ukážem sa,“ ozval sa odkiaľsi Hrajkov veselý hlas. „Ale zatvorte oči, aby ste nevideli, kde som bol! To je moje tajomstvo!“

A tak všetci zatvorili oči, a čakali kým im Hrajko dovolí znovu ich otvoriť.

„Už som tu!“ zjavil sa v tej chvíli Hrajko pyšný na svoje víťazstvo.

Keď duchovia otvorili oči, skoro spadli z nôh... teda presnejšie... skoro spadli zo vzduchu. Bojuško dokonca vystrašene zapišťal a chcel sa schovať pod posteľ.

Hrajko totiž vyzeral presne tak, ako keď bielu plachtu schováte, hoci len na kratučkú chvíľu, do kopy čierneho uhlia.

Kto to už skúsil, ten vie, že potom sa plachta podobá na všeličo iné, len nie na bielu plachtu.

Keď sa Hrajko zbadal v zrkadle, skoro sa rozplakal.

Všetci duchovia zúfalo pozerali na Niku, a dúfali, že niečo vymyslí.

A Nika po chvíli uvažovania naozaj niečo vymyslela.

„Poď za mnou!“ povedala, a pobrala sa do kúpeľne.

Nešťastný Hrajko ju bez slova poslušol, a ostatní duchovia sa zvedavo išli pozrieť, čo sa bude diať.

V kúpeľni Nika nasypala do pračky trochu pracieho prášku, otvorila okrúhle dvierka, a ukázala Hrajkovi, aby vošiel dnu. Ten sa s obavou pozrel na kamarátov, no tí len bez slova pokrčili plecami, a nechápavo hľadeli na automatickú pračku. Čosi také ešte nikdy nevideli.

Hrajko odovzdane vzdychol a vošiel do pračky. Nika zatvorila sklenené dvierka a stlačila jedno z tlačidiel.

V pračke to zabľbotalo, začalo šumieť, a o chvíľu bola plná vody.

Duchovia sa začudovane naklonili k dvierkam, za ktorými bolo vidieť Hrajkové veľké oči.

A potom sa to začalo.

Vnútro pračky sa rozkrútilo; najprv na jednu stranu, potom na druhú stranu, a znovu na jednu a znovu na druhú stranu; a ešte raz, a ešte raz, a ešte veľakrát. Potom z pračky vytekla voda a nabrala sa nová. Vtedy už Hrajko nemal ani potuchy o tom, kde je hore a kde dole, a to netušil, čo ho ešte čaká. Vnútro pračky sa zrazu rozkrútilo takou rýchlosťou, že z Hrajka už neboli vidieť ani jeho veľké čierne oči, ale vyzeral len ako biela machuľa, ktorá sa hádam už nikdy neprestane krútiť.

Duchovia to všetko pozorovali v nemom úžase.

Napokon všetko utíchlo; pračka sa zastavila a Nika otvorila dvierka.

Chvíľku sa nedialo vôbec nič. Potom z pračky pomaly vyliezol Hrajko.

Bol žiarivo biely, ale hlava sa mu krútila tak, že sa musel pridržať pračky, a trochu prihlúplo pozeral okolo seba. Vlastne, trochu dosť prihlúplo.

Nika i duchovia na neho hľadeli s obavou.

Hrajko sa však zrazu nadšene usmial a povedal:

„To bolo ohromné! Ešte raz!“ a znovu vliezol do pračky.

„Nič také!“ vytiahla ho Nika. „Už si čistý.“

„Iba raz!“ zaprosil Hrajko. „To je ten najlepší kolotoč na svete!“

V tej chvíli vypuklo nadšenie aj medzi ostatnými duchmi.

„Ty si už bol!“ odstrkoval Mudroško Hrajka od pračky. „Teraz som ja na rade!“

„Nie; najprv ja!“; „Nie ja!“ kričali duchovia jeden cez druhého, a všetci sa tlačili do dvierok pračky. Dokonca aj Bojuško, a to je už čo povedať.

„Nie, nie a nie!“ dupla nohou Nika. „To je mamina pračka a žiaden kolotoč!“

Duchovia sa zarazili a zamračene hľadeli na Niku. Zrazu sa zamyslene pozreli na seba a všetci naraz vyleteli z kúpeľne.

Nika za nimi prekvapene pozerala, no nestačila narátať ani do raz-dva-tri a boli späť.

Stáli pred Nikou, tvárili sa nesmierne nevinne, a boli špinaví od uhlia viac, ako Hrajko po schovávačke.

Nika len zúfalo pokrútila hlavou, vzdychla, a nasypala do pračky prací prášok.

Duchovia nadšene vleteli dnu.

Nika stlačila gombík, a bubon pračky sa rozkrútil.

V tej chvíli sa však, vo dverách kúpeľne, nečakane zjavila Nikina mama.

„Len som odbehla z práce pozrieť sa, či je všetko v poriadku,“ povedala a prekvapene pozrela na pračku. „Ty niečo perieš?“

„Ja som len chcela...“ nevedela zrazu odpovedať zaskočená Nika. „To sú len...“ V tom momente zbadala bábiku, s ktorou sa nedávno kúpala, a doteraz ležala na vani. „To sú len šaty mojej bábiky,“ snažila sa Nika tváriť čo najnevinnejšie.

Mamička si vzdychla, a sama pre seba zahundrala: „Už aby sa tie prázdniny skončili!“ potom podala Nike malý košík plný štipcov.

„Prosím ťa, už nič neper, a hraj sa v izbičke!“ zaprosila takmer zúfalo. „Ja sa budem ponáhľať domov.“

„Áno mamička,“ prikývla poslušne Nika. „A ponáhľať sa nemusíš; ja už budem dobrá.“

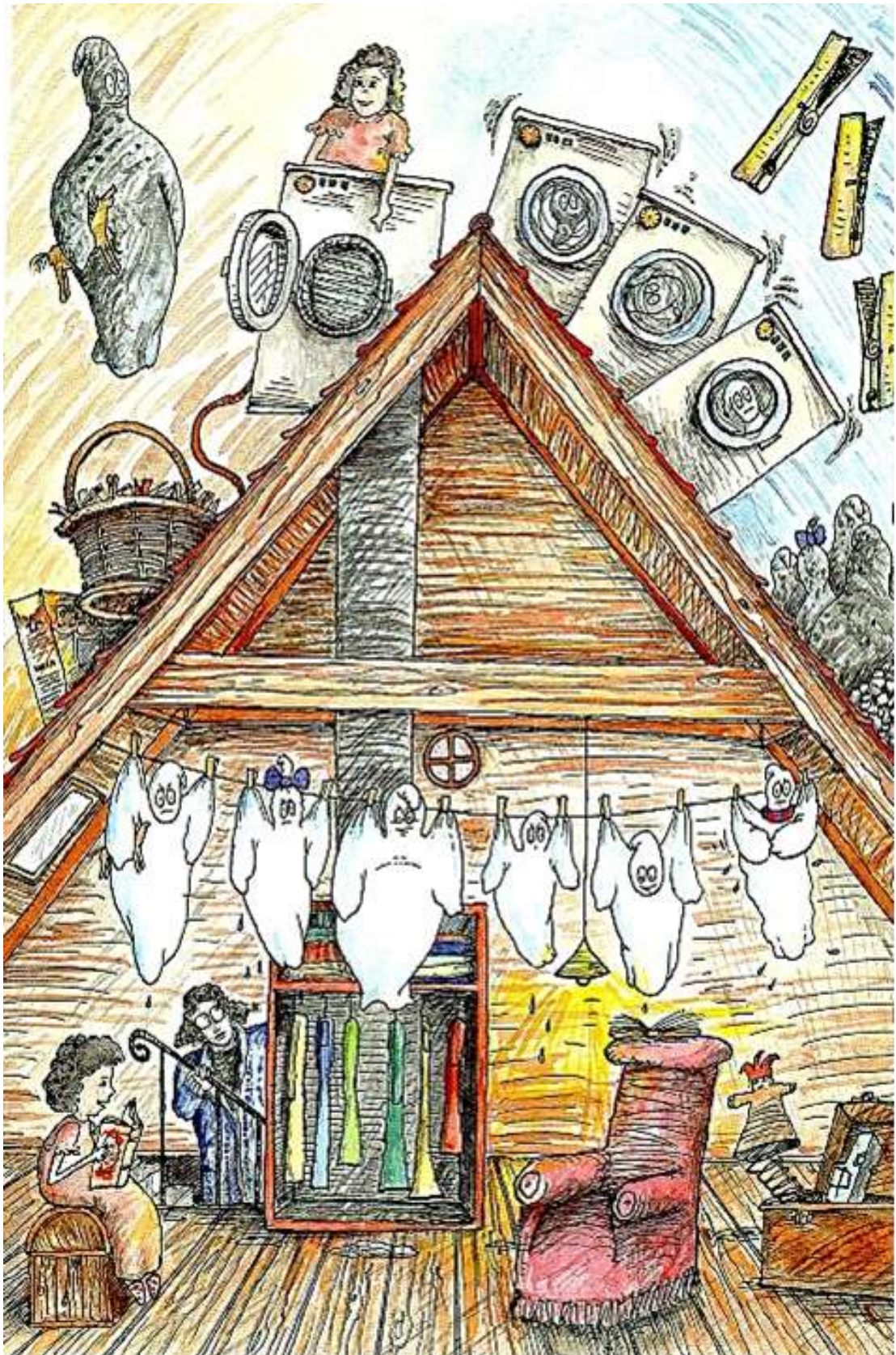
Mama len prikývla, akoby chcela povedať ´ja viem svoje´, a odišla.

Nika si uľavene vydýchla. Pozrela sa na košík so štipcami v rukách a zamyslene sa usmiala.

„Haló; už som doma! Kde ste kto?“ ozval sa z haly hlas Nikinho tatina, ktorý prišiel domov.

„Tu sme, na povale,“ zavolala veselo Nika.

„Na povale?“ opýtal sa prekvapený spisovateľ. Vyšiel po schodoch a nazrel dnu.

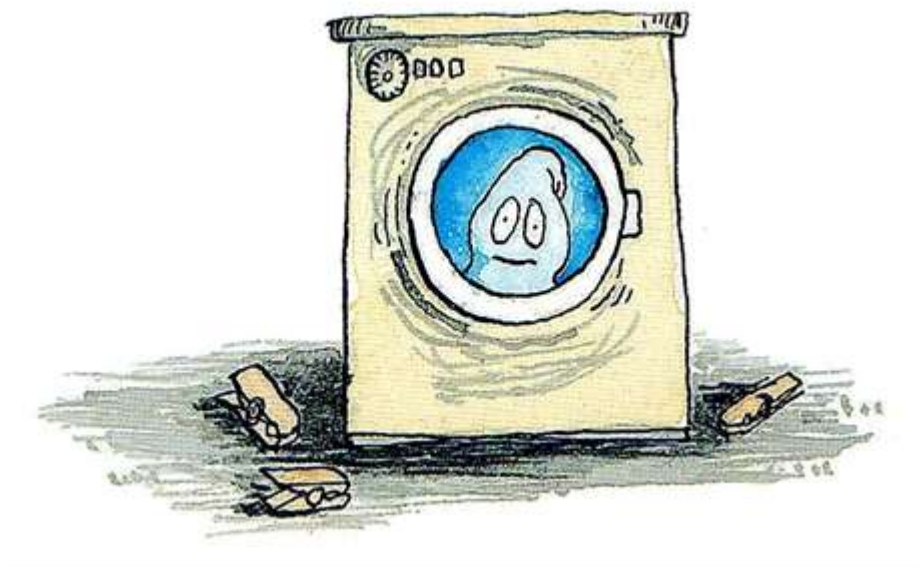
„Čo tu robíte?“ chcel sa opýtať, ale namiesto toho zostal len nemo hľadieť.

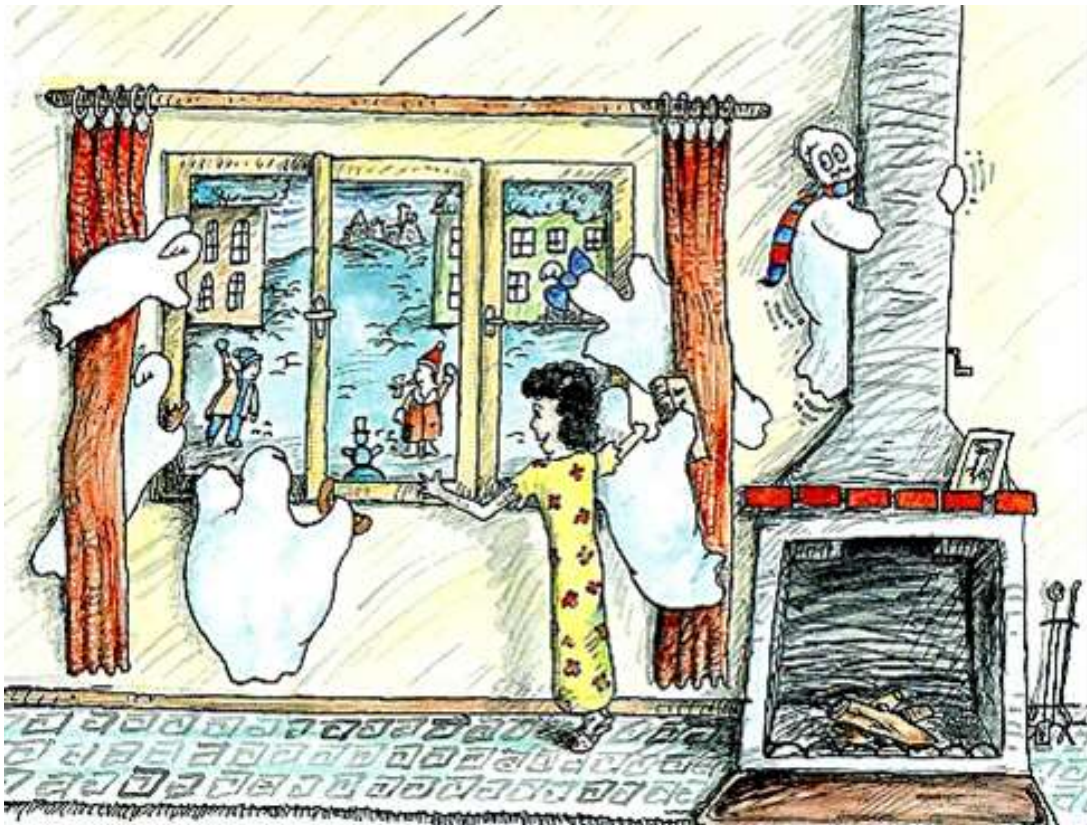
„Ja im čítam rozprávku, a oni sa sušia,“ povedala s úsmevom Nika, a bolo presne tak, ako vravela.

Nika sedela na starej drevenej truhlici, na kolenách mala otvorenú veľkú rozprávkovú knihu, z ktorej čítala, a na šnúre natiahnutej cez celú povalu viselo štipcami prichytených šesť malých duchov, z ktorých kvapkala voda, a ktorí sa namosúrene mračili.

Spisovateľ sa bez slova otočil, ale keď schádzal po schodoch, bolo počuť, ako si potichu hundre sám pre seba:

„Duchovia síce neexistujú, ale moja dcéra ich suší na povale!“

Aj duchom môže byť zima

Jarné prázdniny sú ohromný vynález.

Teda; všetky prázdniny sú ohromný vynález, ale tie jarné sú výborné v tom, že sú hneď po zimných prázdninách, a tak rýchlejšie ubehne čas čakania na prázdniny letné.

Aj to je na nich dobré, že na rozdiel od letných prázdnin, môže počas tých jarných ešte občas aj snežiť.

A presne tak sa stalo aj v ten prázdninový deň, keď bola Nika sama doma, so svojimi kamarátmi duchmi.

Už doobeda sa na malom námestí pred domom rozpútala veľká guľovačka. Boli tam vari všetky deti z Mestečka.

Duchovia ich nenápadne pozorovali cez okno. Jediný, kto cez okno nepozeral bol Zimuško. Stačil mu len pohľad na zasnežený svet za oknom, a už sa chvel od zimy.

Takého uzimeného ho napokon našla Nika stáť v oteckovej pracovni pred krbom. Zimuško si ohrieval pri krbe ruky, a od zimy si vôbec nevšimol, že v krbe nehorí ani jedno polienko.

Nika sa najprv zasmiala, no potom sa jej Zimuška uľútosťilo a zbehla do pivnice po zopár polienok, aby ich zapálila v krbe.

V pivnici, veru už bolo polienok naozaj len zopár. Zima končila a zásoby dreva sa minuli.

Najprv to uzimenému dušíkovi bolo jedno. V krbe praskali horiace polienka a šírili príjemné teplo.

Praskanie horiacich polienok v krbe je Zimuškov najobľúbenejší zvuk, a tak celý nadšený ležal vo vzduchu pred krbom, s rukami za hlavou, a len sa občas obrátil, aby mu bolo teplo rovnako zo všetkých strán.

Keď však polienka dohoreli, a už nebolo čo do krbu priložiť, z najspokojnejšieho ducha na svete sa zrazu stal najzúfalejší a najsmutnejší Zimuško na svete. Nešťastne hľadel na dohasínajúce uhličky.

„Myslíš, že by mi tvoj otec požičal, na chvíľu, niektorú z tých kníh?“ opýtal sa Zimuško Niky, a hľadel na spisovateľovu veľkú knižnicu.

„Také niečo nech ti ani nenapadne!“ zhrozila sa Nika. „Keby sa tatino dozvedel, že si spálil čo i len jedinú stranu z niektorej jeho knihy, tak by ťa určite zatvoril za trest rovno do chladničky.“

„Tak to radšej nie,“ zosmutnel znovu Zimuško a opatrne fúkol do posledného tlejúceho uhlika.

Bol večer. Nikina mama už bola tiež doma, a tak sa museli duchovia ísť schovať na povalu.

Hrajko sa ako vždy hral obkolesený hračkami, Duška si už, ktovie koľký krát, skúšala šaty a kabáty odložené v starej skrini, Mudroško čítal už ktovie koľkú knihu z veľkej truhlice, Tlstuško sa cez škáru pod dverami snažil zistiť podľa vône, čo dobrého má dnes Nika na večeru, a Bojuško sa zas niekde vystrašene schovával.

Len Zimuško neustále skúšal, či komín, ktorý prechádzal stredom povaly, nie je aspoň trochu teplý. Dúfal totiž, že spisovateľ ešte niekde nejaké zabudnuté polienka nájde, alebo nájde aspoň nejakú knihu, ktorá by mu, až tak veľmi nechýbala.

Keď zvon na radničnej veži Mestečka odbil polnoc a všetci v dome už spali, povedal si Zimuško, že ďalej už čakať nebude. Tíško ako duch... teda vlastne... úplne normálne ako duch, vletel do pivnice, zobral odtiaľ veľkú pílu na drevo a pobral sa do neďalekého lesa.

Obrovský mesiac v splne mu svietil na cestu, ale ani nemusel, lebo duchovia vidia rovnako dobre aj po tme.

Dlho chodil Zimuško po lese krížom-krážom a obzeral sa na všetky strany. Až keď šiel práve znovu krážom, zbadal, čo hľadal. Suchý strom, ktorý nevydržal niektorú zo zimných metelíc, a teraz ležal vyvrátený v snehu.

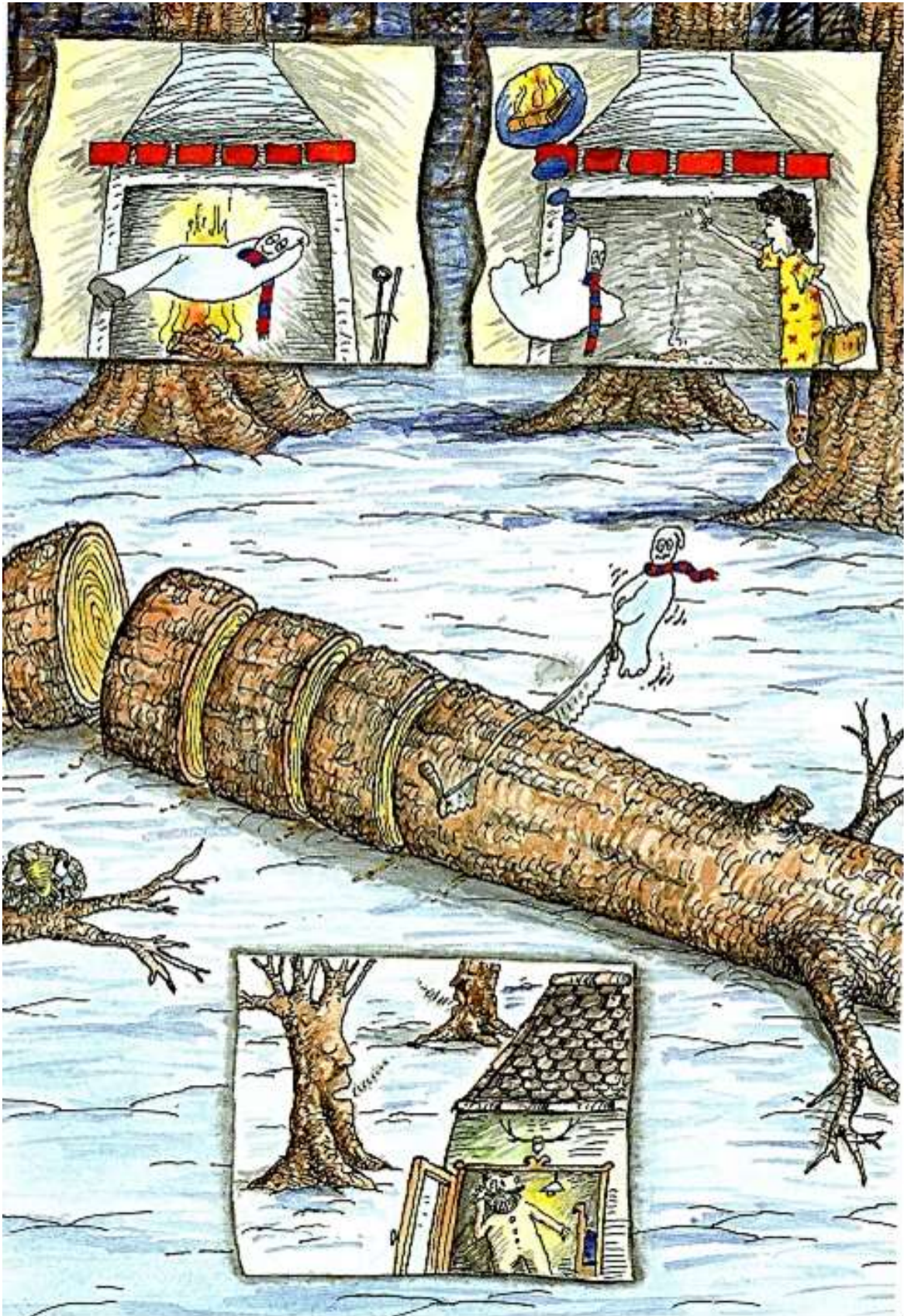
Zimuško spokojne prikývol, a hneď sa pustil do práce. Začal píliť kmeň stromu na veľké drevené kolesá.

„Keď to všetko nakálam na polienka, bude dreva dosť aj na celé leto... teda... na leto hádam nebude treba, ale jeden nikdy nevie,“ hundral si pod nos, a píliť ostošeť, ba možno aj o niečo viac.

Vtedy sa však zobudil horár, ktorý býval v neďalekej horárni. Každý správny horár býva v neďalekej horárni.

„Čo to je?“ započúval sa, a neveril vlastným ušiam; napokon iné uši nemal, takže musel neveriť iba im. Vstal z postele a otvoril okno.

„Spiaci les som videl už veľakrát, ale aby pri tom aj chrápal akoby by drevo píliť, to som ešte nepočul!“ pokrútil neveriaco hlavou, zatvoril okno, a vrátil sa späť pod teplú perinu. „Prečo práve ja musím mať chrápajúci les?!“ hundral namosúrene, a zakryl si hlavu vankúšom.

Keď Zimuško konečne popíli celý strom, a drevené kolesá nanosil do pivnice domu, v ktorom so svojimi kamarátmi býval, bol síce unavený, ale bol sám so sebou veľmi spokojný.

Ráno, len čo Nikini rodičia odišli do práce, ponáhľal sa Zimuško do pivnice a ostatní duchovia sa nestačili čudovať, ako šikovne sa oháňal sekerou. Akoby celý život iba drevo káľal. Na ten buchot pribehla do pivnice Nika.

„Kde si nabral toľko dreva?“ opýtala sa užasnuto, keď videla, čo sa v pivnici deje. „Veď to je hádam celý strom!“

„Nie je celý, ale popílený!“ bránil sa Zimuško. „A našiel som ho v lese. Len si tak podaromnici ležal na zemi.“

„Ale... to predsa...“ chcela Nika niečo povedať, no nenachádzala slová, a tak len mávla rukou. „Ja teraz idem za kamarátkou. Kým sa nevrátim, nech ti ani nenapadne zapaľovať oheň v krbe!“ pohrozila prstom. „Beda ti, ak uvidím, že sa z nášho komína dymí!“

„No dobre,“ zahundral nespokojne Zimuško. „Ale keby si sa na komín nepozerala, tak by si dym nevidela,“ nedal sa len tak.

„Lenže ja sa na komín pozeráť budem, a ak uvidím dym, tak potom uvidíš ty! V chladničke je stále dosť miesta,“ ukázala Nika smerom ku kuchyni.

„Tak dobre,“ zamračil sa Zimuško. „Ale ponáhľaj sa. Ja zatiaľ pripravím zopár polienok.“

Nika ešte raz pozrela prísne na malého ducha, a pobrala sa za kamarátkou do vedľajšej ulice.

Vonku znovu snežilo, akoby sa zima rozhodla, že jar už nikdy nebude, ale to Nike a jej kamarátom vôbec neprekážalo. Keď už boli všetci unavení z veľkej guľovačky, postavili obrovského snehuliaka, ktorý mal namiesto nosa smrekovú vetvičku, lebo nikomu sa nechcelo ísť domov po mrkvu, a na hlave mal namiesto hrnca čiapku s veľkým gongolcom, ktorú mu požičal jeden z chlapcov, lebo nikde nemohli nájsť starý hrniec. Snehuliakovi sa to zrejme páčilo, lebo sa usmieval od jedného svojho snehového ucha k druhému.

Keď sa Nika vracala domov, už z diaľky pozerala na komín, a spokojne sa usmiala, keď videla, že sa z neho nedymí.

Pri dverách sa stretla so svojim tatinom, ktorý sa práve vrátil z práce.

V predsieni zo seba so smiechom striasli sneh, a do izby s krbom vošli spoločne.

V tej chvíli zostali obaja bez slova stáť, a s otvorenými ústami sa obzerali naokolo.

Z celej izby bolo vidieť len okno a krb. Všetky ostatné steny boli zastavané poukladanými polienkami, tak ako si na zimu ukladajú nakálané polienka okolo domov ľudia na dedine, takže z domu napokon vidieť len dvere a okienka.

Nakálané drevo bolo naukladané aj na stole a na dvoch veľkých foteloch a zopár polienok bolo aj vo veľkej krištáľovej váze v rohu izby.

Pred krbom stál nadšený Zimuško, v rukách mal pripravené zápalky, a nedočkavo pozeral na Niku.

„Už môžem?“ opýtal sa, a nečakajúc na odpoveď škrtol zápalkou a zapálil polienka v krbe.

Nika nebola od prekvapenia schopná povedať ani slovo a spisovateľ tiež nepovedal o nič viac.

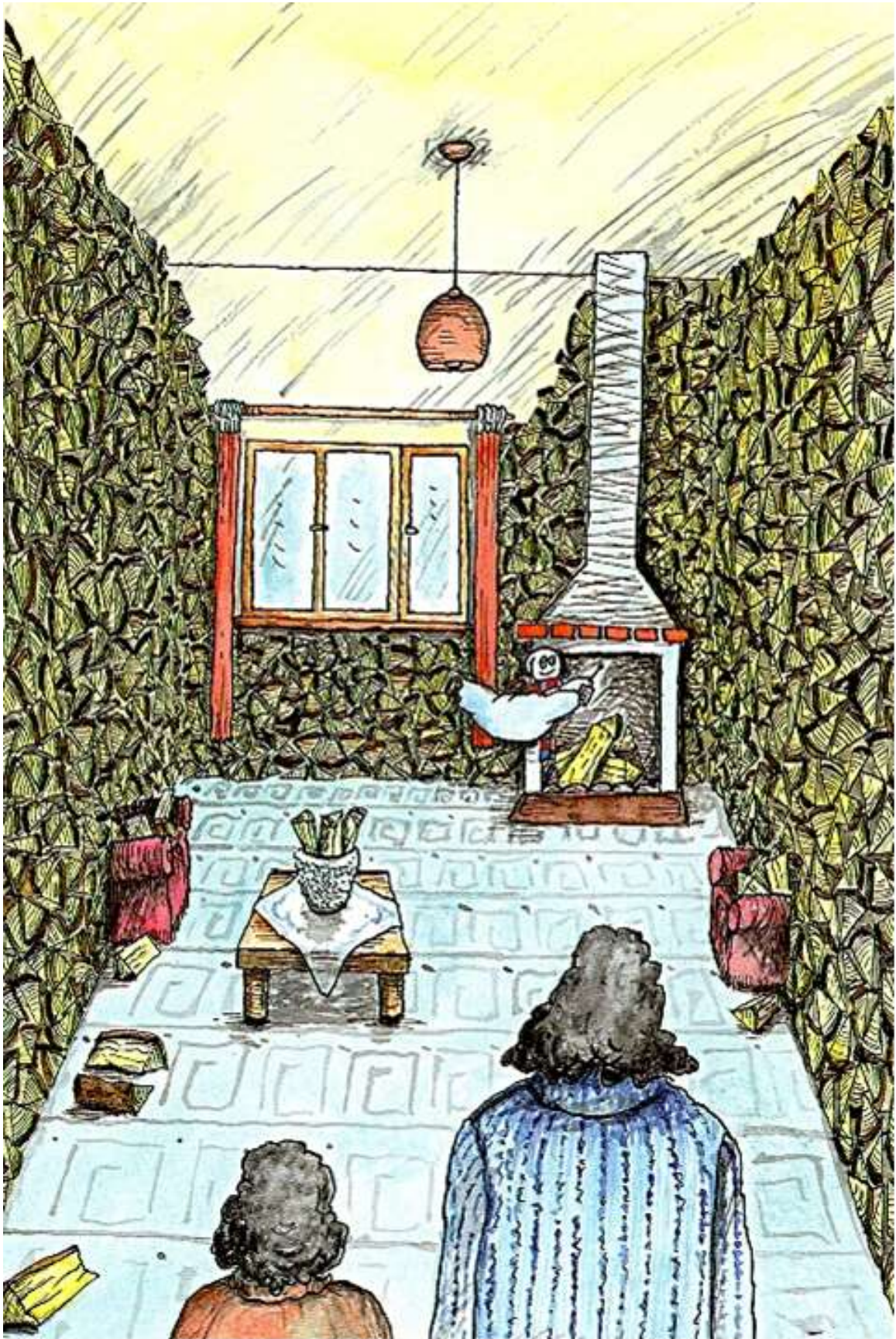
V tej chvíli sa z predsieni ozval mamin hlas: „Už som doma! Kto ma príde privítať?“

Zimuško sa v poslednej chvíli stihol schovať za dvere, a spisovateľ sa stihol už len nadýchnuť.

Mama zostala zarazene stáť vo dverách izby, a nemo hľadela navôkol.

Potom sa opatrne uštipla do líca, a keď sa ubezpečila, že sa jej to nesníva, pozrela sa na spisovateľa, ktorý sa snažil usmiať, hoci to skôr vyzeralo, že sa ide práve rozplakať.

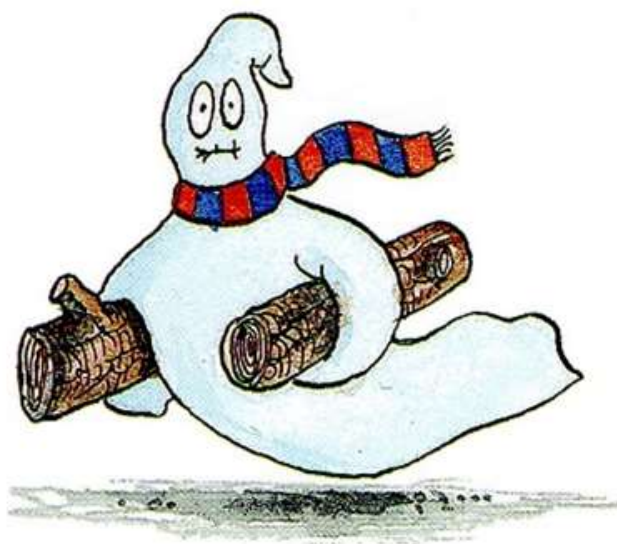
„Ja... vieš... som si myslel, že keď je vonku znovu taká zima... že trochu dreva... by hádam...“ vykoktal.

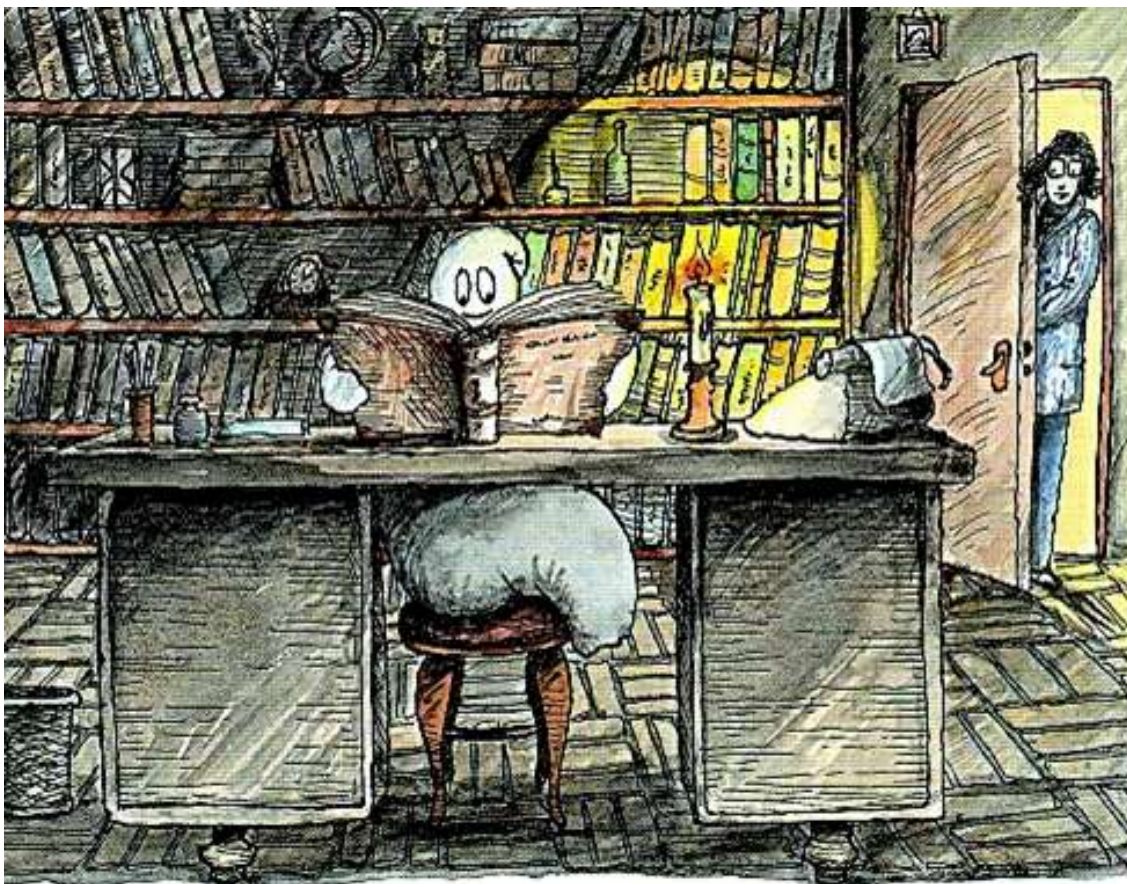

Nika radšej nepovedala ani slovo, a len po očku hľadela na Zimuška schovaného za dverami, ktorý sa snažil tváriť, že vôbec nevie, o čo ide, a nevie ani, kde sa to drevo v izbe vlastne nabralo.

Snehuliaci postavení z posledného jarného snehu už dávno odišli do zimných krajín; na poslednú guľovačku už všetci dávno zabudli; za oknami od skorého rána vyspevovali vtáci; lúky sa zelenali čerstvou trávou a žiarili všemožnými farbami krídiel pestrofarebných motýľov; celý svet, ako veľký úľ, bzučal bzukotom včiel, ktoré zbierali sladký peľ lúčnych kvetov, a lesný potôčik veselo žblnkalo a trblietal sa tisíckami svetielok, odrazov teplých lúčov slnka.

Svet rozžiarený teplými slnečnými lúčmi spieval, bzučal, voňal a žblnkotal, tešiac sa na prichádzajúce leto, ale z komína domčeka, v ktorom býva Nika, sa ešte stále dymilo.

Aj duchovia potrebujú okuliare

Bola hlboká, tmavá noc. Celé Mestečko spalo, len spisovateľ sa vo svojom domčeku po špičkách zakrádal do kuchyne, lebo sa práve zobudil a dostal chuť na pohár chladenej malinovky. Zrazu sa zarazil, lebo si všimol, že cez škáru pootvorených dverí do jeho pracovne presvitá blikotavé svetlo, ako keby tam horela sviečka.

Opatrne podišiel k dverám a ešte opatrnejšie nazrel dnu.

V pracovni na stole nehorela sviečka ako keby, ale naozaj, a za stolom sedel Mudroško začítaný do akejsi hrubitánskej knihy zo spisovateľovej knižnice. Vôbec si nevšimol, že už v miestnosti nie je sám.

Keď spisovateľ opatrne zakašlal, aby na seba upozornil, Mudroško sa tak zľakol, že skoro spadol zo stoličky.

„To musím vyzerat naozaj ohromne, keď sa ma už aj duch zľakne!“ zahundral spisovateľ sám pre seba. „Nehovoriac o tom, že hoci duchovia vôbec neexistujú, jeden z nich si v mojej pracovni pokojne číta moje knihy!“

„Prepáčte! Prepáčte“ ospravedlňoval sa previnilo Mudroško, zatvoril knihu a sfúkol sviečku.

„To bol ohromný nápad! Teraz nič nevidím!“ zafrflal spisovateľ do tmy a zakopol bosou nohou o prah dverí.

Keď Mudroško videl, ako poskakuje na jednej nohe, jednou rukou si drží nakopnutý palec a druhou si zakrýva ústa, aby svojim jajkaním nezobudil celý dom, pochopil, že najrozumnejšie bude, ak sa čo najskôr vráti k ostatným kamarátom na povalu.

Spisovateľ zas pre boľavý palec na nohe úplne zabudol, kam sa pôvodne vybral, a tak sa vrátil do postele, a až do rána spal smädný.

Prešlo len niekoľko dní a nocí a uprostred tej, čo prišla hneď potom, sa zrazu zobudila Nika na akýsi šuchot vo svojej izbičke.

Rozospato hľadala, odkiaľ ten zvuk prichádza, až napokon zbadala Mudroška sediaceho za jej stolíkom, ako pri svetle malej baterky listuje v jednej z rozprávkových kníh.

Nika sa zodvihla na lakte a nespokojne pokrútila hlavou.

„Mudroško, prestaň s tým tvojím nočným čítaním pri sviečke alebo pri baterke! Uvidíš, že si pokazíš oči,“ povedala vyčítavo.

„Keď ja po tme čítať neviem!“ zahundral Mudroško a zhasol baterku. Najprv si povedal, že odíde z izbičky urazene, ako o tom čítal v ktorejosi rozprávke, ale potom si uvedomil, že vlastne nevie, čo znamená odísť urazene, a tak odišiel na povalu len tak normálne, ale po ceste si aspoň čosi namosúrene hundral pod nos.

Čoskoro sa však ukázalo, že Nika mala pravdu.

Bolo to v jedno piatkové popoludnie, keď Nikiny rodičia neboli ešte doma a ona sa s duchmi hrala na schovávačku. V ten deň žmúril práve Mudroško.

Narátal do raz-dva-tri-desať a vybral sa hľadať svojich poschovávaných kamarátov. Hneď na začiatku sa potkol o Tlstuška schovaného pod kobercom, ale hoci sa obzeral, nič nevidel a hľadal ďalej; potom prešiel bez povšimnutia okolo Hrajka, ktorý sa nestačil schovať, a tak stál len tak za rohom; a napokon otvoril skriňu, v ktorej sa skrývala Duška, a hoci jej hľadel priamo do tváre, znovu skriňu zatvoril a hľadal ďalej. A keď sa napokon postavil pred kvetináč s fikusom, ktorý stál v kúte chodby, a nadšene volal:

„Opac, opac Duška!“ to už všetci pochopili, že niečo nie je v poriadku. Duška sa dokonca chcela najprv nahnevať, že si ju pomýlil s fikusom, ale potom pochopila, že Mudroško potrebuje pomoc.

„To máš z toho tvojho nočného čítania!“ neodpustila si Nika výčitku keď už sedeli všetci v jej izbičke a dumali čo robiť.

„Ale čo teraz?“ opýtala sa smutne Duška.

„Mudroško potrebuje okuliare,“ povedala vážne Nika.

„Keď len to,“ zaradoval sa Hrajko, „tak mu nejaké kúpime.“

„Ale kde sa kupujú okuliare?“ opýtala sa Duška.

„Kde asi?!“ pokrútil hlavou Tlstuško. „Predsa v okuliarni.“

„To nie je také jednoduché,“ povedala zamyslene Nika. „Najprv treba ísť k pani doktorke, aby zistila, aké okuliare Mudroško vlastne potrebuje. Okuliarov je veľa.“

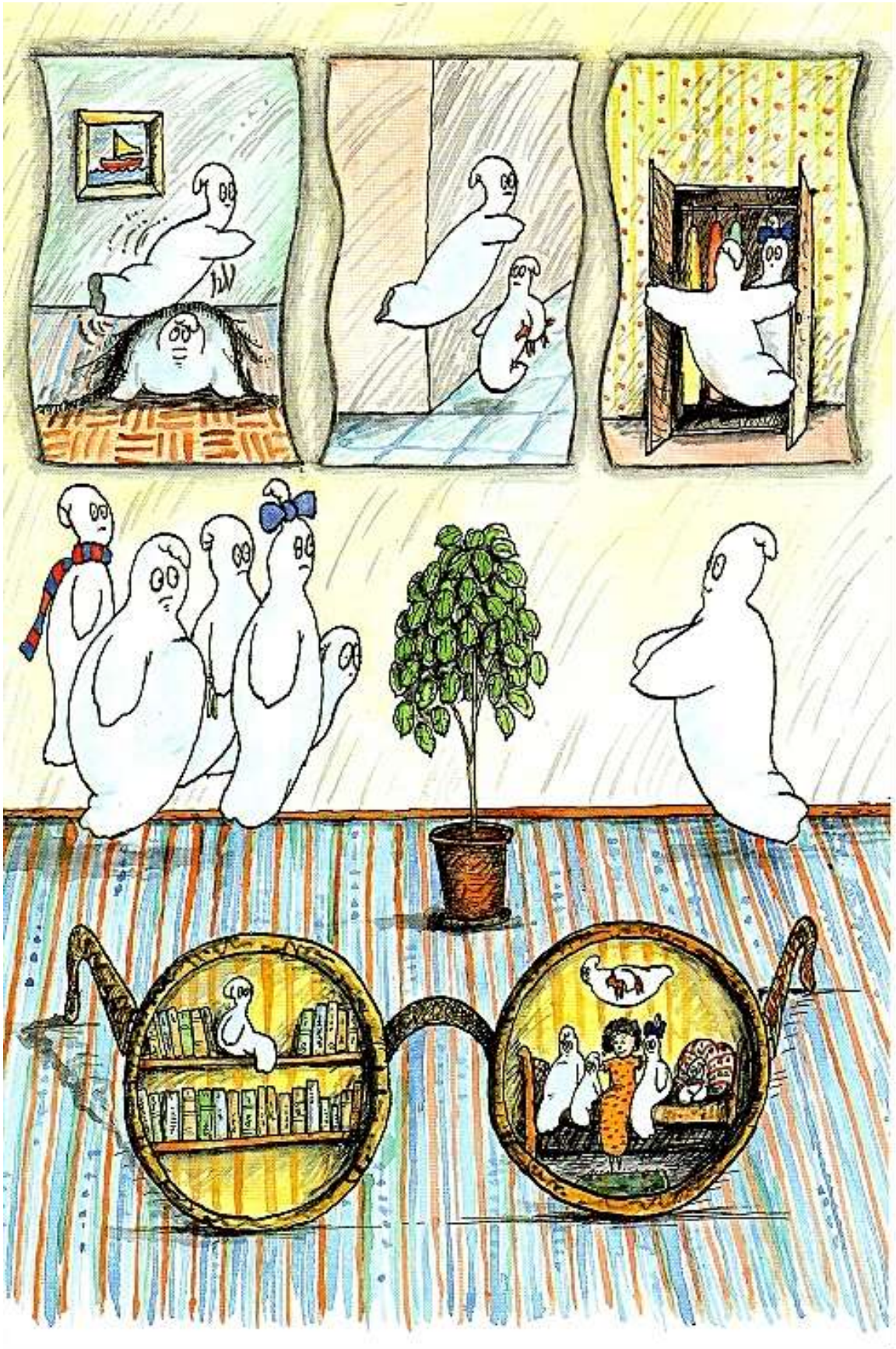
„Ja k žiadnej doktorke nepôjdem! Ani za svet!“ bránil sa Mudroško. „V jednej knižke som čítal, že doktori pichajú injekcie.“

„Všetci doktori nie,“ povedala Nika. „Moja mamička má kamarátku, ktorá je očná lekárka. Ja som tam bola už niekoľkokrát a injekciu mi nedala ani raz.“

„To je výborná lekárka! Poďme za ňou!“ zvolali duchovia nadšene.

„To nejde len tak,“ uvažovala Nika. „Keby teta Eva videla naozajstného ducha...“ a len mávla rukou.

V tej chvíli sa však pozrela na svojho veľkého plyšového medveďa a dostala nápad.

„Vedel by si vojsť do toho veľkého maca?“ opýtala sa Mudroška.

Ten sa zatváril, že nie je nič jednoduchšie, a naozaj hneď zmizol v medveďovi. Na dôkaz, že je v ňom naozaj, zamával macovou plyšovou rukou a Nika sa tak rozosmiala, že jej až slzy tiekli.

Potom sa však už nezdržovala, zobrala maca do náručia, lebo pod pazuchu sa jej nezместil, a vybrala sa k očnej lekárke, maminej kamarátke.

Ešte dobre, že to nebolo ďaleko. Veď už aj tak prišla Nika s veľkým macom v náručí poriadne zadychčaná.

Posadila plyšového kamaráta na stoličku, kde sedávajú pacienti, a s vážnou tvárou sa obrátila na doktorku, ktorá zatiaľ len prekvapene hľadela.

„Teta Eva; môj maco potrebuje nejaké dobré okuliare, lebo vidí čoraz horšie a horšie.“

„Ale Nika...“ chcela niečo povedať doktorka, no Nika neprestávala hovoriť.

„Naozaj je to pravda. Už ma dokonca ani nevidí, keď vojdem do izbičky, a potom sa čuduje, kedy som prišla.“

„Nika, veď je to len plyšový...“ skúsila znovu očná lekárka.

„Aj včera,“ nedala sa prerušiť Nika, „len-len, že nespadol z postele. Zachytila som ho v poslednej chvíli.“

Doktorka Eva sa nadýchla, akoby chcela niečo povedať.

„A dnes mi skoro zjedol ceruzku, lebo si myslel, že je to slaná tyčinka.“ pokrútila nespokojne Nika hlavou.

A tak doktorka Eva zas vydýchla bez toho aby niečo povedala, a rozsvietila svetlo v tabuli na stene, na ktorej bolo napísaných mnoho všelijakých písmeniek.

„A čítať už vie?“ opýtala sa pokojne Niki.

„Pravdaže. Už dávno!“ mávla Nika rukou.

„Ja som si hneď myslela,“ pokrútila teta Eva hlavou a zobrala do ruky dlhé ukazovadlo. Ukázala na písmeno G a opýtala sa vážne:

„Aké je toto písmenko?“

Nika sa sklonila k macovi, aby teta Eva nepočula, čo jej Mudroško schovaný v medveďovi šepká, a potom povedala nahlas:

„Vraví že je to písmeno O.“

Doktorka ukázala na písmeno H, ale to Mudroško prečítal ako M.

Teta Eva sa zatvárila nespokojne.

„No, zdá sa veru, že tvoj maco vidí naozaj veľmi zle,“ povedala a nasadila medveďovi na nos okuliare, do ktorých vložila nejaké sklička. Potom ukázala na písmenko C, a keď Nika, ktorá odpovedala za Mudroška, povedala G, vymenila macovi sklička za iné a ukázala na ďalšie písmenko.

Chvíľu sa ešte takto hrali, až zrazu začal medveď nadšene poskakovať na stoličke a kričať:

„Ja už vidím všetky písmenká! To je ohromné!“

Ešte dobre, že bola teta Eva práve obrátená k medveďovi chrbtom, lebo aj keď je očná lekárka, v tej chvíli by určite neverila ani vlastným očiam.

Nika dala macovi po hlave a Mudroško hneď stíchol.

„Vravela si niečo, Nika?“ pozrela prekvapene teta Eva.

„Nie... vlastne áno. Maco hovorí, že už vidí všetky písmenká.“

„Naozaj?“ potešila sa doktorka. „Tak ja mu dám tie sklička tuto do tohto rámu, ktorý už nebudem potrebovať, a ty sa už nebudeš musieť báť, že ti zje farbičky alebo spadne z postele.“

Keď o chvíľu Nika odchádzala z ordinácie, nesúc v náručí veľkého plyšového maca, ktorý hľadel múdro na svet cez nové okuliare, teta Eva sa len usmievala a hovorila si v duchu:

„Tak, s tým sa žiaden z mojich kolegov lekárov nemôže pochváliť, že vyliečil plyšového medveďa.“

Doma už Niku a Mudroška netrpezlivo čakali ostatní duchovia.

„Podarilo sa? Máte okuliare?“ kričali jeden cez druhého.

Mudroško vyliezol z medveďa, zobral mu z nosa svoje nové okuliare a pyšne si ich nasadil na oči.

„Tak; a teraz si zahráme naozajstnú schovávačku! Vďaka mojim čarovným okuliarom nájdem každého!“ povedal spokojne.

„To sa ešte uvidí!“ smial sa Hrajko.

Viac duchom a Nike nebolo treba. Mudroško zatvoril oči, začal počítať desať, dvadsať, tridsať, začal gašpar kričať, a ostatní sa rozutekali po dome.

„Idééém!!!“ zakričal Mudroško a rozbehol sa hľadať.

V hale sa takmer zrazil s Nikiným otcom, ktorý sa práve vrátil. Ešte šťastie, že už mal Mudroško okuliare.

„Dobrý deň!“ pozdravil slušne.

Nikin otecko, ktorý každý deň dúfal, že jedného dňa príde domov a prestane sa mu konečne snívať, že má doma duchov, slušne odzdravil, a v tvári mu bolo vidieť, že pochopil, že dnes ten deň ešte nie je. Zrazu sa však zarazil a neveriaco pozrel na Mudroška, ktorý práve nazeral za záves na okne, či sa tam niekto neskrýva.

„Duch s okuliarmi?!“ krútil chvíľu nechápavo hlavou, no napokon len mávol rukou, a pobral sa do svojej pracovne, hundrajúc sám pre seba:

„Veď keď duchovia neexistujú, tak prečo by niečo, čo neexistuje, nemohlo mať okuliare?! Obzvlášť, keď to býva v mojom dome.“

Aj duchovia chcú byť pekní

Jedného večera sa Nikini rodičia chystali do divadla. Bez Niky. Išli na akýsi balet, a ten Nika nemá veľmi rada. Navyše sa tešila, že bude zase doma sama so svojimi duchmi.

Zrazu sa však z kúpeľne ozval mamin nahnevaný hlas:

„Nika! Čo má toto znamenať?!“ a skôr, ako sa Nika stihla obzrieť, stála jej mama vo dverách izbičky.

Zamračená ako najmračnejšia letná búrka držala v ruke svoj nový rúž na pery. Teda ten rúž už vlastne nový ani veľmi nebol, lebo nebol takmer vôbec.

Nika len prekvapene hľadela, a možno preto sa mama nahnevala ešte viac.

„Netvár sa, že o tom nič nevieš! Nechceš hádam povedať, že ho minul náš tatino!“

Nika nechcela povedať vôbec nič, lebo ani nevedela, čo by mala povedať.

Našťastie divadlo začínalo už o chvíľu, a tak sa mama nemohla dlhšie vypytovať, lebo sa musela ponáhľať.

Nike však predsa čosi zišlo na um, a tak len čo sa za jej rodičmi zatvorili dvere, a len čo im zamávala z okna, ponáhľala sa na povalu.

Keď vošla, spoza rohov a starých skriň vykukli duchovia. Ba aj Bojuško našiel odvahu vyzrieť, avšak tej, ktorú Nika hľadala, zrazu nebolo.

„Duška!“ zavolala Nika čo najmilším hlasom.

Chvíľu sa nič nedialo, no napokon spoza jednej z truhlíc opatrne vyzrela aj Duška.

Bojuško vystrašene zapišťal a schoval sa pod skriňu, no ostatní duchovia sa pustili do obrovského smiechu.

Duška mala namaľované ústa, ale hádam naozaj až od ucha k uchu, oči vymaľované, celú tvár napudrovanú, a na hlave maminu parochňu.

Nika sa chcela najprv nahnevať, no potom to nevydržala ani ona a začala sa smiať.

Duška urazene mávla rukou a odišla z povaly.

„Budeme sa hrať?“ opýtal sa nadšene Hrajko.

„Pravdaže, ale najprv sa pozriem, či nezostalo v kuchyni niečo na jedenie,“ povedal Tlstuško a bez opýtania sa ponáhľal do kuchyne.

„A ja sa musím pozrieť do pracovne,“ čistil si okuliare Mudroško, „lebo som videl, že spisovateľ doniesol domov nejakú novú encyklopédiu,“ dokončil a vážnym krokom, teda presnejšie letom, sa pobral, kam povedal.

„Ja sa s tebou budem hrať,“ povedala Nika Hrajkovi, ktorý sa teraz už nespokojne mračil.

„Najprv sa však musím porozprávať s Duškou,“ a išla ju hľadať.

Dušku našla sedieť pred zrkadlom maminho toaletného stolíka. Práve objavila belasý parfum, ktorý dostala Nikina mama na narodeniny, a keďže bol veľmi, ale naozaj veľmi drahý, tak ho používala len na výnimočné príležitosti. Keby teraz videla Dušku, ako sa ním veselo voňavkuje, určite by ju porazilo, a ani by si nevšimla, že má v izbe ducha.

Nika nahnevane pribehla k Duške, zobrala jej drahú voňavku z rúk a prísne na ňu pozrela.

„Duška, si moja kamarátka, a čokoľvek je moje, to ti rada dám. Ale toto sú veci, ktoré patria mojej mame, a tých sa nesmiem dotknúť ani ja. Rozumieš?“

Duška sa tvárila, že všetkému rozumie, no pritom nenápadne pozerala, čo by, z maminej kozmetiky, ešte vyskúšala.

„Tak to teda nie!“ všimla si Nika jej pohľad. Zobrala Dušku za ruku, ale kým ju stihla odtiahnuť od stolíka, uchmatla Duška ešte aspoň malú pudrenku. Nika to však zbadala a vrátila ju nazad.

„Aj ja chcem také!“ mrnčala Duška a nešťastne pozerala za seba do maminej izby.

„Poď so mnou!“ prikázala Nika a zo skrine v predsieni vybrala kladivo.

Duška vystrašene pozerala na Niku, ktorá sa pobrala do svojej izbičky. Opatrne podišla k dverám, pripravená v okamihu utiecť, a nazrela dnu.

Videla, ako Nika práve kladivom rozbila svoje hlinené prasiatko, z ktorého sa po zemi rozkotúľali všakovaké mince, ktoré si dlho sporila.

Nika potom prerátala všetky nasporené peniaze a hlasno vzdychla, lebo peňazí bolo na drahú kozmetiku naozaj málo.

Duška pochopila, že jej nehrozí žiadne nebezpečenstvo, a odvážila sa vojsť do izbičky.

Zobrala do ruky jednu z mincí a so záujmom si ju prezerala.

„A tieto pliešky sú na čo?“ opýtala sa.

„To sú peniaze,“ usmiala sa Nika. „Za ne sa dá všeličo kúpiť.“

„Aj také malovátka, aké chcem?“ opýtala sa nadšene Duška.

„Aj,“ odpovedala Nika. „Lenže mám tých plieškov málo,“ povzdychla si smutne.

Duška tiež zosmutnela, ale zrazu si na niečo spomenula.

Nepovedala ani slovo, a najrýchlejšie ako vedela vyletela z izby.

Vo dverách skoro zrazila Mudroška, ktorý práve vchádzal. Vyhol sa jej v poslednej chvíli, a len tak tak si zachránil svoje vzácne okuliare.

„Čo sa deje? Kam tak letí?“ opýtal sa prekvapene.

Nika len nechápavo pokrčila plecami a vyzrela z okna. Stačila ešte zazrieť Dušku, ako sa mihla nad ulicou a letela smerom k zrúcanine starého hradu, kde kedysi duchovia bývali.

Mudroško pokrútil hlavou a otočil sa na Niku. „Chcel som sa opýtať, či si nezahráme...“ nedokončil vetu, lebo v tej chvíli vletela do izbičky Duška, odstrčila ho a hrdo sa postavila pred prekvapenú Niku. Mudroško len zlostne mávol rukou a nahnevane odišiel.

Duška natiahla k Nike otvorenú dlaň, na ktorej ležal nádherný zlatý dukát a leskol sa až oči prechádzali.

„Aj ty si si sporila?“ opýtala sa prekvapená Nika.

Duška len neisto pokývala hlavou a rýchlo sa opýtala:

„Bude to už teraz stačiť?“

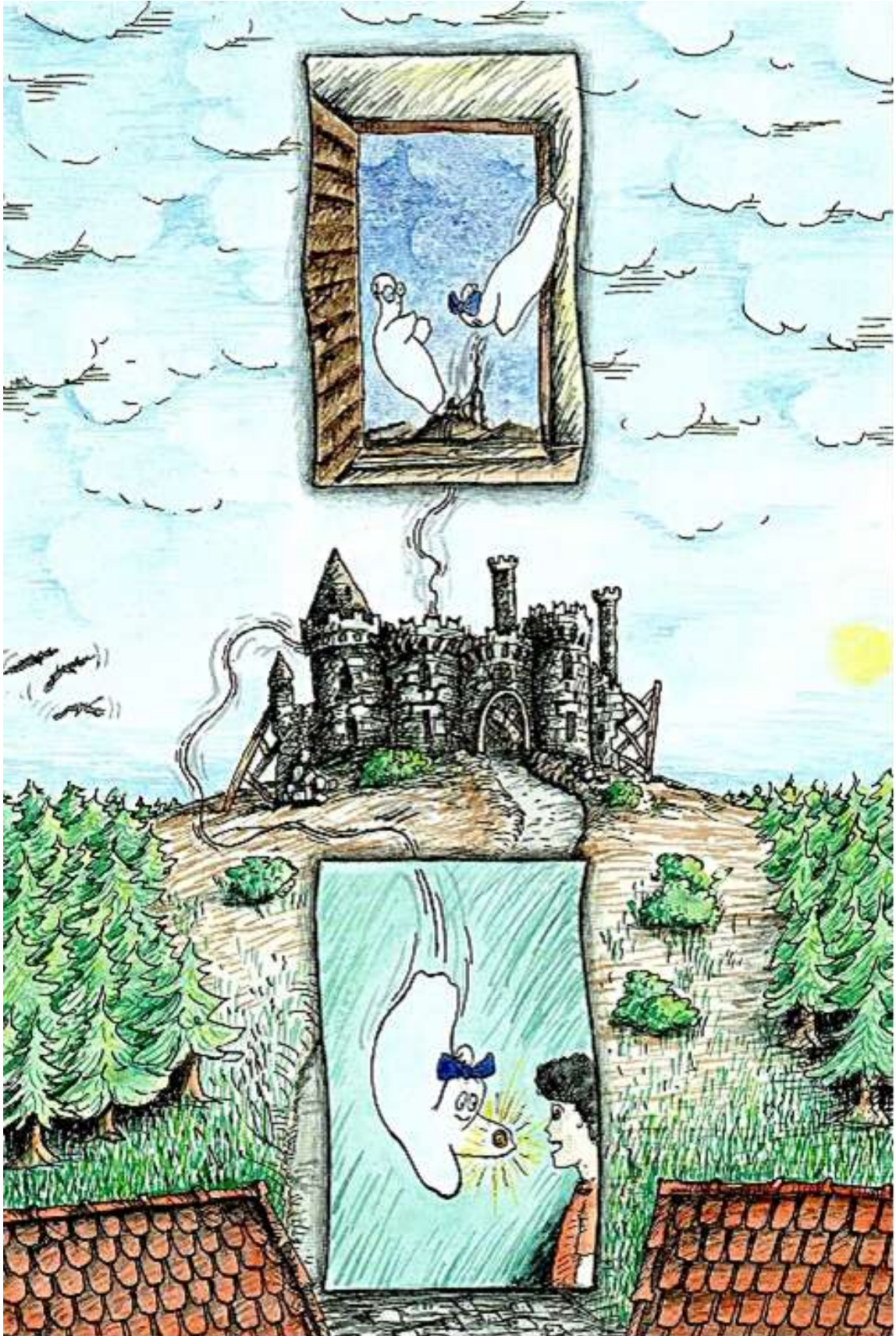
„Neviem,“ pokrčila plecami Nika. „Ale aspoň niečo za to určite kúpim, aby sa mamička nehnevala.“

„Kúpim?! Azda kúpime?!“ ohradila sa Duška. „Ja pôjdem s tebou, aby som si kúpila niečo aj pre seba!“ dodala rozhodne.

„Ale to predsa...“ chcela čosi povedať Nika, no Duška ju už nepočúvala, lebo bez slova zrazu zmizla v kúpeľni.

„Ako sa chceš ukázať na ulici; nieto ešte ísť do obchodu?“ volala za ňou Nika.

„Počkaj chvíľu a uvidíš,“ odpovedala jej Duška z kúpeľne.

A neprešla hádam ani celá chvíľa a z kúpeľne vyšla Duška namaľovaná, presne tak, ako to videla u Nikinej mamy.

Nika sa rozosmiala:

„Ale takto je to ešte horšie ako predtým.“

„To nie je všetko,“ povedala tajomne Duška a preletela zatvorenými dverami do maminho šatníka. Chvíľu sa z neho ozýval šramot a šuchot, a keď sa potom pomaly otvorili dvere skrine, mala veru Nika čo robiť, aby nespadla z nôh.

Duška mala na hlave maminu parochňu, na nej veľký klobúk, okolo krku široký šál, na rukách natiahnuté biele rukavičky, a oblečený mala mamin jesenný plášť, ktorý bol taký dlhý, že siahal skoro až po zem.

„No dobre,“ prehovorila konečne Nika, „ale kde máš nohy?“

„Požičiam si tvoje,“ odvetila pokojne Duška.

„Moje?“ zľakla sa Nika. „Ale veď ja ich ešte budem potrebovať!“

„Neboj sa; ja ti ich nezoberiem,“ zasmiala sa Duška. „Sadnem si ti na plecia a ty budeš kráčať. Nikto si nič nevšimne, ale si musíš dať tie pekné topánky s vysokým opätkom.“

„Lenže ja som v nich nikdy...“ chcela sa brániť zaskočená Nika, no Duška ju nenechala ani dohovoriť:

„Poďme rýchlo, kým nám nezavrú všetky obchody.“

Nika napokon pochopila, že ak nechce, aby sa na ňu mamička hnevala za zničenú kozmetiku, iné jej veru nezostáva, len Dušku poslúchnuť.

Po uliciach radšej veľmi nechodili a vošli do najbližšej predajne kozmetiky.

Zvonček nad dverami zazvonil a predavačka postávajúca za pultom pozrela na prichodiaceho. Chvíľu prekvapene hľadela, no napokon si pomyslela niečo ako „Dnes už vyzerajú ľudia naozaj všelijako,“ a nahlas povedala len:

„Prosím?“

„Chceli by sme... teda..., chcela by som nejaké také, ako tu všade máte,“ povedala Duška a ukázala naokolo

Predavačka sa pokúsila usmiať a opýtala sa:

„A čo by ste si želali konkrétne?“

Duška sa na chvíľu zamyslela, a potom pokojne povedala:

„Všetko.“

Nika schovaná v kabáte by sa v tej chvíli najradšej otočila a utekala kade ľahšie.

Predavačka sťažka preglgla, no naďalej sa snažila tváriť milo, a čo najpokojnejšie povedala:

„Ale to by stálo veľmi veľa peňazí. Naša kozmetika je dosť drahá.“

Duška položila pred predavačku na pult svoj zlatý dukát.

„Bude to stačiť aspoň na trochu tej... kozmetiky?“ opýtala sa s nádejou.

Predavačka zašepkala len:

„Moment, prosím!“, a zavolala na pána vedúceho, ktorý práve v kancelárii skúšal novú voňavku, takže to bol v tej chvíli asi najvoňavejší vedúci na svete.

„Táto dáma sa pýta,“ ukázala predavačka na zamaskovanú Dušku, „či môže platiť týmto,“ a ukázala na dukát.

Vedúci povytiahol obočie, aby bolo vidieť, že je nie len vedúci, ale hlavne, že je veľmi dôležitý, a so záujmom si začal zlatú mincu prezerať. Postupne sa tváril stále menej dôležito, a keď napokon vyskúšal dukát v zuboch, či je to naozajstné zlato, tak ako to videl robiť vo filmoch, hlboko sa uklonil a rukou ukázal na tovar v regáloch okolo seba:

„Nech sa páči! Vyberte si čokoľvek, čo sa vám páči!“ povedal úctivo.

A Duška sa veru vyberaním ani veľmi nezdržovala.

Keď sa konečne vrátili domov, priniesli šesť tašiek rúžov a pudreniek, parfumov a voňaviek, farbičky na oči i na líca, no jednoducho v tom obchode mali potom týždeň zatvorené, kým zohnali nový tovar.

„A teraz rýchlo do postele!“ prikázala Nika. „Naši sa už čochvíľa vrátia z divadla, a ja vtedy už musím spať,“ dodala a ukladala do šatníka mamine veci, ktoré si Duška požičala.

„Dobre,“ prikývla spokojná Duška, „Ja zoberiem zatiaľ malovátka na povalu a zajtra sa rozdelíme. A tvojej mame vrátim, čo som jej minula,“ tvárila sa Duška ako najposlušnejší duch na svete.

Nika s úsmevom prikývla, rýchlo sa prezliekla do pyžamy, umyla si zúbky a šup do postele. Zaspala veru raz-dva a nezobudila sa, ani keď sa rodičia vrátili z divadla a mamička jej dala na dobrú noc pusku na čelo.

Zato ráno sa zobudila veľmi skoro. Zobudila ju totiž mamina veta, ktorú počula z kúpeľne.

„V tomto dome tuším straší!“ hovorila prekvapená mama. „Včera večer tu predsa nič nebolo!“

Nika rýchlo vstala, vyšla z izbičky, potichu zišla po schodoch a nazrela do kúpeľne. Vo dverách zostala stať s otvorenými ústami a nemo hľadela navôkol. Všade, kde sa len dalo, na poličkách, nad umývadlom, okolo vane, všade boli nové rúže, pudrenky, voňavky a parfumy.

„To kvôli jednému rúžu na pery?“ opýtala sa mama, keď zbadala Niku stojacu vo dverách. „Kde si na to všetko zobrala peniaze?“

„Nasporila si,“ povedal otec, ktorý zrazu vošiel do kúpeľne, a v rukách niesol črepy z Nikinho prasiatka. „Nikdy by som neveril, koľko peňazí sa vojde do obyčajného hlineného prasiatka. Hneď zajtra si také kúpim, a začnem sporiť aj ja,“ hundral sám pre seba odchádzajúc.

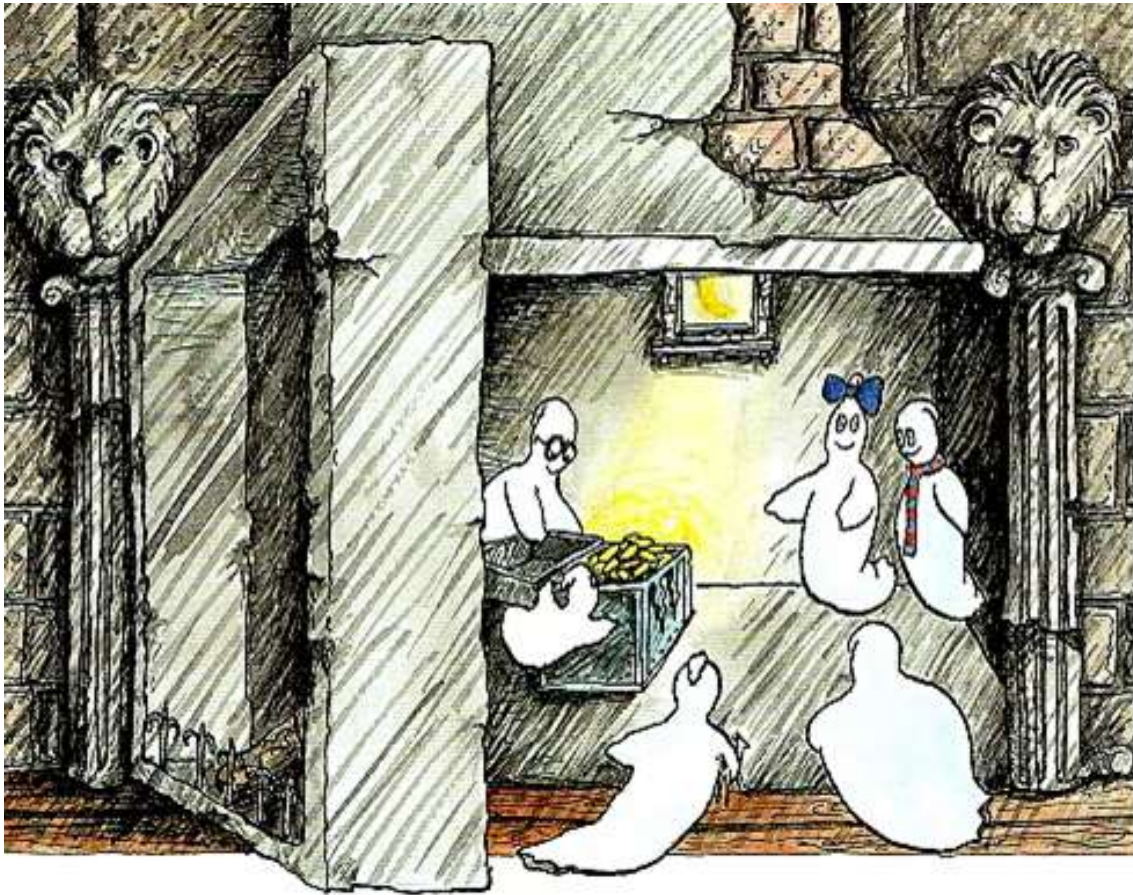
Keď prechádzal popri dverách na povalu, dvere sa pootvorili a z nich vykukla malá Duška.

„Že to bolo dobré prekvapenie?“ zašepkala a priateľsky na neho žmurkla.

Spisovateľ len nemo prikývol.

„Keď už duchovia neexistujú, aspoň by nemali na mňa žmurkať!“ pomyslel si a vošiel do svojej pracovne, kde chcel skúsiť zlepíť rozbité prasiatko, aby mohol začať sporiť čo najskôr.

Aj duchovia majú svoje tajomstvá

Bol neskorý letný večer.

Nika stála v pracovni svojho otecka, opierala sa o kreslo a mračila sa, ako sa len najviac mračiť dokázala.

„Nika; prestaň sa zlostiť!“ upokojoval ju spisovateľ. „Už som ti predsa povedal, že teraz nemáme dosť peňazí, lebo sme museli zaplatiť za opravu nášho domu. Ale raz ti bicykel určite kúpime.“

„Raz! Raz! Kedy už konečne bude raz?! Ako dlho už čakám, a ešte ani raz nebolo raz!“ mračila sa Nika ďalej. „Veď to nie je ani v kalendári!“

„To máš pravdu,“ zamyslel sa spisovateľ, „ale raz to tam určite bude,“ usmial sa a pohladil Niku po vláskoch.

Nika by sa od hnevu najradšej rozplakala, a tak sa schytila a zlostne odišla do svojej izbičky. Bola taká nahnevaná, že si ani nevšimla svojich kamarátov duchov, ktorí nazerali do pracovne cez pootvorené dvere, a celý rozhovor počuli.

Mudroško sa zamyslel a zvolal na povalu veľkú poradu.

„Mali by sme Nike pomôcť. Dobre viete, ako veľmi po bicykli túži,“ povedal Mudroško vážne.

„Nuž áno,“ začal opatrne Bojuško, „ale čo ak z bicykla spadne a urobí si modrinu?“

„Tak sa jej zas zahojí!“ zahundrala Duška namrzene.

„Ale, keď sa ide na bicykli veľmi rýchlo,“ začal nahlas rozmýšľať Zimuško, „tak to robí vietor a Nika by mohla prechladnúť.“

„Nika nie je ako ty!“ ozvala sa znovu Duška.

„Ale, ja si myslím...“ začal Tlstuško, no Duška mu hneď skočila do reči:

„Ty už radšej nevrav vôbec nič, lebo tebe na bicykli určite prekáža hlavne to, že sa nedá zjesť!“

„Veď sa ani nedá,“ zahundral si pod nos Tlstuško, ale nahlas už radšej nepovedal nič.

„Náhodou,“ nadchýnal sa Hrajko. „Bicykel je ohromný vynález! Ja by som ho chcel tiež.“

„Presne tak,“ pritakala Duška. „Len treba vymyslieť, kde naň zoženieme peniaze.“

Mudroško sa v tej chvíli zadíval do kúta povaly kde mala Duška svoj milovaný, kozmetický stolík s množstvom rúžov, parfumov a pudreniek.

„A čo keby sme predali tie tvoje voňavky a malovadlá?“ opýtal sa zrazu. „Možno by to stačilo na jeden bicykel.“

„Ale to predsa... hádam... veď...“ pozerala vystrašene Duška na svojich kamarátov. „Veď možno stačí len chvíľu počkať. Spisovateľ predsa povedal, že Nike raz bicykel určite kúpi.“

Tlstuško sa začal smiať a Mudroško len pohoršene krútil hlavou. Zrazu však hlavou krútiť prestal, zamyslel sa, a potom spýtavo pozrel na Dušku.

„A ty si si tie svoje parfumovátka, malovátka a púdrovátka vlastne kúpila za čo?“

Duška sa začala nespokojne ošívať, no Mudroško už nedal pokoj.

„To je tajomstvo!“ povedala Duška potichu.

Všetci sa na ňu prekvapene pozreli.

„Nuž ak už máš tajomstvá pred svojimi priateľmi,“ zamračil sa Mudroško, „tak by si mala hádam pomôcť aspoň svojej najlepšej kamarátke!“

„To je pravda,“ zahanbila sa Duška. „Tak ja vám niečo ukážem. Len musíme počkať, až bude vonku úplná tma, aby sme mohli zaletieť do nášho hradu.“

A tak, keď nastala v Mestečku tmavá noc, pobrali sa všetci duchovia do hradu, v ktorom kedysi bývali. Duška ich vodila tmavými rozbitými chodbami, a duchom sa tam veru vôbec nepáčilo. Bojuška musel Mudroško dokonca stále držať za ruku. Kde-tu sa z ničoho nič odlúpil kus omietky zo steny a so šramotom sa zosypal na podlahu; čochvíľa zavrzgala stará dolámaná okenica, keď sa o ňu oprel vietor, ktorý bolo potom ešte počuť, ako sa s hvízdáním preháňa komínmi rozpadnutých krbov, a zahúkanie sovy sa dlho ozývalo v chodbách starého hradu.

Konečne prišli do poslednej komnaty. Duška podišla k starému krbu, ktorý mal po stranách ako ozdoby dve kamenné hlavy levov. Jednu z hláv Duška pomaly otočila a zadná stena v krbe sa zrazu s vrzgotom otvorila.

Ostatní duchovia len prekvapene hľadeli.

„Túto tajnú komnatu som našla kedysi dávno úplne náhodou,“ povedala potichu Duška.

„Tak preto sme ťa nemohli pri schovávačke nikdy nájsť,“ hundral Hrajko.

Duška naznačila, aby vošli dnu.

„Ja tam nejdem!“ triasol sa Bojuško.

„Dobre,“ povedal Mudroško, „Tak nás počkaj tu.“

„Tu? A sám?“ zapišťal Bojuško a vletel do tajnej komnaty ako prvý. Ostatní vošli za ním.

Komnata mala len jedno malé okienko, cez ktoré však svietil mesiac presne do stredu miestnosti a osvetľoval veľkú starú okovanú truhlicu.

Keď ju Duška otvorila, komnata sa zaliala zlatým ligotom ako sa svetlo mesiaca odrážalo od velikánskej kopy zlatých dukátov.

„Toto by hádam mohlo na jeden bicykel stačiť,“ zašepkal v úžase Mudroško.

Duchovia dokážu všeličo, ale túto truhlicu museli veru niešť všetci, aby ju vôbec uniesli a dostali ju do svojho nového príbytku.

Spisovateľ ešte nespal, lebo práve čosi písal, a tak keď sa mu zrazu zjavili duchovia uprostred pracovne, skoro ho porazilo, ako sa zľakol. Potom si však uvedomil, že sú to len kamaráti jeho dcérky, ktorí vlastne vôbec neexistujú, a bez toho, aby si ich ďalej všimal, pokračoval v práci. Nevšimal si dokonca ani velikánsku truhlicu, ktorú mu postavili doprostred izby.

Mudroško jemne zakašlal, aby spisovateľa na seba upozornil, potom otvoril truhlicu a opýtal sa: „Bude to stačiť na bicykel pre Niku?“

Spisovateľ najprv pozrel len tak letmo, no potom hodnú chvíľu nemo hľadel na trblietajúcu sa kopu zlatých dukátov. Trikrát sa uštipol do líca, povedal „AU!“ a chcel si ísť rýchlo ľahnúť, aby sa mohol konečne zobudiť.

Mudroško však trval na svojej otázke. „Bude to stačiť na jeden bicykel?“

Spisovateľ vstal, podišiel k truhlici a opatrne, akoby sa bál, nabral dukáty do rúk a pomaly ich púšťal späť. Mince o seba jemne cinkali a zdalo sa, že spisovateľ konečne začína veriť vlastným očiam. Nechal si v ruke jeden zlatý dukát a ukázal ho duchom.

„Bicykel?“ povedal potichu. „Za tento jediný dukát budú aspoň tri bicykle, aj pre každého z vás.“

„Áno! Áno!“ začala sa tešiť Hrajko. „Ja chcem tiež bicykel!“

Ostatní duchovia na seba spokojne pozreli.

Spisovateľ sa však zamyslel a hundral si popod nos: „Ja mám lepší nápad.“

„Žiaden lepší nápad nie je!“ zlostil sa Hrajko. „Bicykel je najlepší nápad na svete!“

Spisovateľ sa usmial: „A čo trojkolky, kolobežky, kolieskové korčule, bábiky a plyšoví macovia? Kocky, lopty a bublifuky?“

„Nuž áno,“ upokojil sa Hrajko. „Všetky hračky sú najlepší nápad na svete.“

„A ja mám ešte lepší nápad,“ pozrel sa spisovateľ na ostatných duchov. „Uvidíte, že sa vám všetkým bude páčiť.“

Trvalo niekoľko mesiacov, kým sa spisovateľov nápad stal skutočnosťou, ale pravda je, že sa páči všetkým. Naozaj úplne všetkým.

Nad Mestečkom už nestojí stará ošarpaná zrúcanina, ale krásny žiarivý hrad, ktorému nikto nepovie inak ako rozprávkový.

Hneď za padacím mostom pri hlavnej bráne je velikánska komnata plná všakovakých kostýmov a masiek od výmyslu sveta. Ešte sa nestalo, aby si niektoré z detí, čo sa chodia na hrad hrať, nenašlo presne taký kostým, ako si vymyslelo. A bolí to veru všelijaké nápady; nie len princezná, šašo, ježibaba, či kráľ, alebo trojhlavý drak, medveď, sova, labuť, či ježko, ale dokonca aj morský koník.

Na veľkom hradnom nádvorí je toľko trojkoliek, kolobežiek, bicyklov a kolieskových korčúľ, že sa určite ujde každému, kto sa chce voziť. A ak to náhodou ešte niekto nevie, vôbec to neprekáža; malá Nika to každého rada naučí.

Z nádvorja sa dá vojsť do niekoľkých velikánskych komnát.

V jednej z nich ani nevidieť steny, lebo všade naokolo sú police s knihami. Je tam naozaj všetko - rozprávky o princoch a princeznách, zlých drakoch a hlúpych Janoch, o múdрых kráľoch a dobrých čarodejníkoch. Príbehy o hrdinských rytieroch i statočných Indiánoch; knihy plné dobrodružstiev i atlasy celého sveta, a vari všetky encyklopédie o všetkom, čo na svete vôbec existuje.

Uprostred komnaty je krásny trón, na ktorom sedí Mudroško a číta deťom, sediacim naokolo, presne to, čo si chcú práve vypočuť.

Ďalšia komnata je plná dlhých regálov, na ktorých visí nepreberné množstvo dievčenských šiat, a sú uložené za sebou vo farbách dúhy, aby si mohli dievčatá ľahšie vyberať, ktorá farba sa im najviac páči.

Druhý regál je rovnako plný šiat, ale tie sú oveľa menšie, lebo sú to šaty hádam pre všetky bábiky na svete. Namiesto stien sú v tejto komnate obrovské zrkadlá a dookola stolíky s pudrenkami, rúžmi na pery, farbami na oči, lakmi na nechty, parfumy a voňavky a čo ja viem čo všetko ešte. Najlepšie vám o tom porozpráva kráľovná tejto komnaty Duška.

Hneď vedľa je komnata, v ktorej je toľko hračiek, že ich radšej nebudem ani vymenovávať. Vymyslíte si čokoľvek, a určíte to tam nájdete. Vráťane čarovnej paličky, ktorá vám vyčaruje aj to, čo by to tam hádam ešte nebolo.

Tá palička poslúcha síce len Hrajka, ale ten ešte ani raz neodmietol vyčarovať akúkoľvek hračku.

Ďalšia velikánska komnata je vlastne veľká kuchyňa a veľká hodovacia miestnosť s dlhým stolom a radom krásnych vyrezávaných stoličiek, na ktorých sedia všetci Tlstuškoví kamaráti a pochutnávajú si presne na tom, na čo majú práve chuť. Nikto nemusí nikomu závidieť, lebo všetkého je tam dosť - pečených kurčiat, pečienok, šunky, klobás i slaniny, vyprázaných syrov i húb, vřakovakých paštét a nátierok, čerstvého chleba a rožkov, zemiakových hranolčekov, šalátov, ovocia a zeleniny, zákuskov,

sladkostí, zmrzlín a nanukových tort, a ešte všeličoho iného, ale som si to všetko nezapamätal.

Hneď vedľa je menšia komnata, kde nikto dlho nevydrží.

Steny sú tam obložené nakálaným drevom. Len na jednej strane je veľikánsky krb, v ktorom horí veľikánsky oheň. Že o toto všetko sa nadšene stará dúšik Zimuško, nemusím hádam ani hovoriť.

A nad hradom sa týči krásna a tajomná veža. Všetci vedia, že je strašidelná, a preto tam môže ísť len ten, kto sa určite bude báť. Straší tam totiž duch Bojuško.

Ak sa niekedy do tej veže vyberiete, nevravte mu, že som o ňom všetko prezradil, a aspoň trochu sa ho bojte; dobre?

Urobíte mu veľkú radosť a on vám za to potom dá veľikánsku lízanku a balón, ktorý vyzerá skoro ako všetci malí duchovia.

Naozaj.

